

IMMACULATA

5/1999

Č.45

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1999

(Třetí rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Bůh Otec)

Září - Abys nás Ty, Sedmibolestná Matko Ukřižovaného, učinila ochotným přijímat utrpení a obětovat ho za spásu celého světa.

Říjen - Aby každý křesťan s vědomím toho, že je Bohem milován, cítil nutnost přivádět každého, koho potkává ve svém životě, ke Kristu, který dává poznat Otce.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a hlostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosisíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stekají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milý čtenáři.

Maria je naší životní cestou. Jít za Kristem znamená žít hloubkou skrytého života Marie v Nazaretu i na Golgotě v pokoře a odevzdanosti do Boží vůle, v utrpení a samotě. Bůh ji tak miloval, že zvolil velmi tvrdý způsob jednání s Ní. (Ku příkladu: *Počneš a porodíš... a navazující potíže s Josefem a útěkem do Egypta. Nevíte, že mám být v tom, co patří mému nebeskému Otci? Kdo plní vůli nebeského Otce je moje matka i bratr. To je tvůj syn.* V evangeliích můžeme těchto těžkých životních situací v životě Panny Marie najít více.) Bůh si zvolil právě takový způsob formace člověka na svůj obraz. Jsme stvoření k obrazu a podobnosti Božímu a ten obraz můžeme vidět nejlépe v Ježíši Kristu „povýšeném“ až na kříž. Víra není temnota a překážky. Naopak, ona je předpokládá. Pokaždé, když jsi překvapen nepochopením, neúspěchem, osamocněním, když jsi zklamán sebou samým, když jsi zklamán z lidí i z Boha, věř, že je to projevem Boží přízně a lásky k tobě. Bůh ti dává možnost ještě větší důvěry, ještě pevnější lásky. Víru můžeme měřit velikostí překonaných překážek a snášeného utrpení. Můžu říci, že tvá víra bude tak veliká, jak veliký bude tvůj kříž pokorně nesený s Marií za Kristem.

Jsme nakloněni měřit hloubku naší víry spokojeností, pocitem štěstí a úspěchem, ale v tom případě se nejedná o nic jiného, než o měření hloubky našeho sobectví. Tyto tendence jsou v nás živiny pozitivním myšlením, které je základem dnes populárního myšlenkového proudu a hnutí New Age. Je to velké nebezpečí pro růst naší víry, která vede ke spáse. New Age nabízí momentální štěstí, ale Ježíš spásu, ve které je věčné štěstí. Když nabouráš autem, je po štěstí, ale spása zůstává. Ježíš je daleko víc než pouhý pocit štěstí, ostatně ten ti může dát i alkohol nebo droga, Ježíš dává spásu, která osvobozuje a uvádí do společenství pravdy v Bohu. Spása je v realitě vyjádřená křížem, ne v útěku od toho všeho, co je nepřijemné a těžké.

Svátek Povýšení svatého kříže, památka Panny Marie Bolestné, památka Stigmatizace sv. Františka by měly být dobrými podněty k hlubší verifikaci naší víry. Co hledáme - pocit štěstí nebo spásu?

o. Josef

Polemika

*Řikáš, Pane, že mám nastavit
tomu, kdo mě bije v jednu líc
i druhou. A kdo má ke mně zášť,
nechat mu s oděvem i plášť.
Dobře vím, kdo z nás dvou se mylí,
když váhám. Kde jen vzít tolik síly?*

*Odpouštěj lidem provinění,
neboť mým učedníkem není,
kdo kletby modlitbou nevrací
a nenávisť dobrem nesplácí.
Pro mnohé jsou tvá slova zkazky
pověz, kde jen vzít tolik lásky?*

*Sám v sobě nejsi nic, můj synu,
sám ze sebe jen množíš vinu.
Já jsem kmen, ty jsi má ratolest,
nech mnou se naplnit, mnou se nést,
má láska je silnější, než svět,
také ty budeš trny měnit v květ.*

P. František Klika

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

V kostele svatého Damiána žil osaměle kněz, jehož jedinou povinností bylo sloužit mši svatou. Za to dostával od benediktinů z opatství na hoře Subasio skrovný roční plat, který mu spolu s dary věřících stačil na zajištění živobytí v útulném domečku vedle kostela. Tento kněz se nazýval Don Pietro. Byl to muž řádný a ctnostný, vedoucí takřka poustevnícky život. Již delší dobu měl velkou starost při pohledu na bořící se kostel sv. Damiána, který mu byl svěřen do péče. Namáhal se všemožně, aby jej opravil, ale ze svých prostředků mohl pořizovat jen menší opravy.

Na zpáteční cestě z kostela sv. Damiána se František odebral k Donu Pietrovi, kterého dobře znal. Ihned se s ním začal domlouvat, jak by bylo možno provést opravu kostela sv. Damiána a začal počítat, kolik by taková oprava stála. Vypočítaný obnos na opravu byl dosti značný, tak že se František zarazil, kde takový obnos sežene. Přesto slíbil, že se o opravu kostela co nejdříve postará a Dona Pietra poprosil, aby si vyžádal povolení k opravě od opata benediktinů, jimž tento kostel patřil se vším, co kolem něho bylo. Když se František loučil se starým knězem, nabídl mu všechny peníze, které měl u sebe se slovy: „Prosím vás, ctihodný otče, vezměte prozatím tyto peníze a kupte za ně olej, aby ve dne i v noci hořelo světlo v kostele před obrazem Ukřižovaného, neboť tento obraz je mi velmi milý a drahý. Zatím vám tato malá částka postačí. Brzo se však vrátím a pak vám doručím více, z čehož se postaráme o důstojnou opravu tohoto Božího domu.“

Cestou domů František přemýšlel, odkud by mohl získat peníze na opravu chrámu. Doposud získával peníze, které mu byly prostředkem k užívání světa, od svého otce. Nyní je chtěl používat k podporování bídnych a nuzných a také k větší chvále Boží hlavně obnovováním zpustlých kostelů a kaplí. Domníval se, že jako nejstarší syn má právo na bohatství svého otce, a proto se rozhodl, že prodejem několika kusů drahých látek si snadno peníze opatří. Tento svůj záměr provedl hned

následujícího dne. Naložil na koně mnoho drahocenných různobarevných látek a spěchal do Foligna, jež bylo v té době nejživějším obchodním městem. Jelikož často jezdil do Foligna se svým otcem v obchodních záležitostech, nebyl tím ani tentokrát Petr Bernardone překvapen. Spíše naopak. Těšil se, že se jeho syn probudil ze samotářství a začíná si všimnout obchodu.

Ve Folignu Františkovi přálo štěstí. Všechno své zboží prodal velmi výhodně. Obával se však, že peníze, které získal nestačí na opravu kostela sv. Damiána, a proto nakonec prodal ve Folignu i koně. S penězi se pak vracel do Assisi, které je vzdáleno od Foligna asi tři hodiny pěší chůze. Nezamířil však ke svému domovu, nýbrž odebral se k Donu Pietrovi, kterému odevzdal všechny získané peníze s prosbou, aby je přijal na opravu kostela a také, pokud by z nich něco zbylo, na podporu chudých.

Don Pietro byl ale příliš opatrný na to, aby přijal tak velkou částku peněz od syna Petra Bernardona, o níž ani nevěděl, jak k ní přišel. Když mu po krátkém otálení František sdělil, jak k penězům přišel, tu prohlásil co nejrozhodněji, že peníze nepřijme, dokud k tomu nedá svolení Františkovu otce. To Františka zarazilo. Byl přesvědčen, že by mu otec všechno odpustil, a také, že by mu dovolil stržené peníze za zboží i koně věnovat na opravu chrámu sv. Damiána, ale neměl v úmyslu se již domů vracet. Poprosil proto zbožného kněze, aby mu dovolil přebývat v jeho blízkosti, aby v samotě mohl očistit a posvětit svou duši kajícími skutky. Po krátkém váhání Don Pietro s tím souhlasil, ale peníze na opravu kostela nepřijal. Rozmrzelý tím, že nemůže peněžitou částku použít k vytknutému vznešenému účelu, hodil František peníze na římsu chrámového okna.

Zbožný kněz, u kterého se František ubytoval, se všemožně snažil zpříjemnit mu pobyt, neboť se mu velmi zalíbil tento snaživý mládenec, jenž tak zmužile kráčel po cestě pokání. Pokud mu to jeho chudoba dovolovala, pečoval o výživu a všechny jeho potřeby. Sám se co nejvíce uskrovněoval, jen

aby jemu nic nechybělo. Většinu dne František trávil na modlitbách a činil pokání.

Františkovi rodiče byli velmi znepokojeni nepřítomností svého syna. Začali ho hledat v okolí Assisi a vypyátat se na něho ve Folignu. Obávali se, že ho snad někdo přepadl a peníze mu uloupil. Když tu jim jeden venkovan sdělil, že Františka viděl před několika dny rozmlouvat s Donem Pietrem, knězem od sv. Damiána a dokonce jej viděl vcházet do jeho domu. Petr Bernardone se pak od Dona Pietra dověděl, jaký život jeho syn vede a jak se pozvolna připravuje zcela se zasvětit službě Boží. Tato zpráva jej velice rozlítla. Proč on, Petr Bernardone, by měl ztratit svého nejstaršího syna? Syna, do kterého vložil všechny své naděje. Byl přesvědčen, že se ujme jeho obchodu a přivede jej k ještě většímu rozkvětu. Ne, s tím nemohl souhlasit. Ihned svolal všechny své přátele a známé a vydal se s nimi ke sv. Damiánovi, aby Františka přinutil k návratu buď po dobrém nebo

i po zlém. Byl připraven jej přivést domů i násilím, kdyby ho František neuposlechl.

František dlel zrovna ve své komůrce a rozjímal, když tu najednou jej vyrušil neobyčejný hluk, který se stále stupňoval. Vyhlédl tedy malým oknem na cestu, aby se přesvědčil, co se děje, když tu ke svému zděšení spatřil svého otce, jak s několika příbuznými a přáteli spěchá k domku. Hněvem zarudlá jeho tvář a zlostné výkřiky a kletby nedávaly nejmenší pochybnosti o tom, za jakým účelem asi přichází. Tušil dobře, že si jde pro něj, aby jej odvedl domů.

V prvním okamžiku nevěděl, co má dělat. Na rozmýšlení nebylo moc času, a proto se rozhodl, že se ukryje, neboť se necítil být dosti silný, aby mohl čelit takovému útoku. Sotva se ukryl, uslyšel jak do domku vtrhl jeho otec se svými příbuznými, jak prohledávají každý kout a jak u toho láteří. Jejich snažení však bylo marné. Bůh sám ochránil svého věrného služebníka a zaslepil oči jeho pronásledovatelů, že ho nenalezli a byli nuceni s nepřízenou odejít.

Teprve po měsíci František opustil tuto skrýš. Rozhodl se, že půjde ke svému otci, aby ho prosil o dovolení k tomu, co chtěl vykonat. Zdálo se mu, jakoby mu k tomu dodával síly sám Bůh, který jakoby říkal: „Neboj se, já budu s tebou!“ Svěřil se tedy svému hostiteli se svým úmyslem, poprosil ho o požehnání a vydal se přímo do Assisi ke svému rodnému domu.

Lidé cestou na něho udiveně pohlíželi, co se mu zase stalo. Jeho tvář byla vybledlá a vyzáblá, oči ustavičným pláčem a nočním bděním vpadlé, tělo vyhublé, nohy sotva se vlekly. Kdo jej spatřil, domníval se, že byl opět nemocen, nikoho však nenapadlo, že příčinou všeho je jeho kající život. Mnozí na něj hleděli s útrpností, jiní se domnívali, že se syn Petra Bernardone zbláznil a začali se mu posmívat. Ano, rozpustil mládež, právě když kráčel po assiském náměstí zvaném v dnešní době „Piazza nuova“, volala za ním posměšně: „Pazzo! Vedetelo pazzo! Figlio di Pietro Bernardone impazzito!“ „Blázen! Hledte ho, blázna! Syn Petra Bernardone se zbláznil!“ Tak a podobně ozývaly se hlasy rozpustilé mládeže, jimž i někteří výrost-

foto: jg

ci přizvukovali, ano, někteří z nich se chopili kamení a bláta a házeli po něm.

Čím více se František blížil k rodnému domu, tím více houstnul dav lidí, kteří na něj doráželi, tím větší urážky a nadávky se na něho sypaly. Petr Bernardone byl právě doma ve svém obchodě, když uslyšel ten neobyčejný hluk na ulici. Rychle vyběhl, aby se podíval, co se stalo. Jediný pohled mu stačil. Jako břitký nůž zranilo jeho ctižádostivé srdce divadlo, jež se naskylo nyní jeho očím. Chvilí stál jako zkamenělý, když viděl, co jeho nejstarší syn, jeho chlouba, jeho budoucí nástupce způsobil. Jak je rozpustilé mládeži a lidem terčem potup a nadávek. Hned se však vzpamatoval. Zuřivě, jako krvelačný vlk, se vyřítil na nevinnou oběť. V hněvu přiskočil k Františkovi, aby rázným

způsobem učinil konec urážkám a potupám, jež jeho celému rodu byly zasazovány. V okamžiku se za hrozných nadávek sypaly rány na nevinného mládence. Kam dopadly, toho rozlícený otec v té chvíli nedbal, protože byl vztekem zcela bez sebe. Pak za zuřivého proklínání se ho chopil a se vši silou jej vlekl domů jako zločince, ne snad proto, aby jej vyrval pronásledovatelům, nýbrž aby jej doma beze svědků mohl ještě krutěji potrestat. Nakonec zavřel Františka do temné komory s tím, že jej tam bude tak dlouho držet, dokud se ne-zpamatuje ze svého bláznovství a pošetilosti.

(pokračování příště)

Podle knihy *Svatý František Serafický*
od P. Bonaventury J. Wilhelma
zpracoval BS

LIDSKÝ ŽIVOT JE POSVÁTNÝ

Úryvek z kázání Svatého otce při návštěvě Polska - Łowicz 14.6.1999

foto: R. Rzepecki

Petr našich dnů

Rodičům

(...) Mám na mysli především vás, drazí rodičové. Bůh vás obdařil zvláštním povoláním. Aby byl zachován lidský život na zemi, povolal k existenci rodinné společenství. To vy jste prvními strážci a opatrovníky života ještě nenarozeného, ale již počatého. Přijímejte dar života jako největší milost od Boha, jako Jeho požehnání pro rodinu, pro národ a Církev. Z tohoto místa volám ke všem otcům a matkám mé vlasti a celého světa, ke všem lidem bez výjimky: Každý člověk počatý v lůně matky má právo na život! Ještě jednou opakuji to, co jsem už mnohokrát říkal: *Lidský život je posvátný. Nikdo, za žádných okolností, si nemůže osobovat právo způsobit přímo smrt nevinnému lidskému stvoření. Bůh prohlašuje, že je Pánem nad životem člověka, kterého utvořil ke svému obrazu a podobě. (Gn 1,26-28). Lidský život sám o sobě proto má posvátný a nedotknutelný charakter, v němž se jakoby ozvěnou odráží nedotknutelnost samotného Tvůrce. (Evangelium Vitae, 53) (...)*

Protože rodiče dávají svým dětem život, přísluší jim právo k tomu, aby byli uznáni za jejich první a hlavní vychovatele. Oni mají také povinnost vy-

tvorit rodinnou atmosféru přeplněnou láskou a úctou k Bohu a lidem, která by přála osobní a společenské výchově dětí. Jak velkou roli v tom hraje matka! Díky zvlášť hlubokému svazku, který ji spojuje s dítětem, může je účinně přibližovat ke Kristu a k Církvi. Vždy však očekává pomoc od svého muže - otce rodiny.

Drazí rodičové, dobře víte, že v dnešní době není jednoduché vytvořit křesťanské podmínky potřebné k výchově dětí. Musíte činit všechno, aby byl Bůh přítomný a uctíván ve vašich rodinách. Nezapomínejte na každodenní společnou modlitbu, především večerní; na svěcení neděle a účast na nedělní mši svaté. Jste pro vaše děti prvními učiteli modlitby a křesťanských ctností a nikdo vás v tom nemůže zastoupit. Zachovávejte náboženské zvyky a starejte se o křesťanskou tradici, učte vaše děti účtět ke každému člověku. Ať je vaší největší touhou výchova mladého pokolení ve spojení s Kristem a Církví. Jen takto budete vzorem, zachováte věrnost vašemu rodičovskému povolání a duchovním potřebám vašich dětí.

Vychovatelům

Rodina nemůže zůstat v této zodpovědné povinnosti výchovy sama. Potřebuje pomoc a očekává ji od Církve i státu. Nejde zde o to, aby rodinu někdo zastupoval v jejich povinnostech, ale o harmonické sjednocení všech na tomto velkém úkolu.

Obracím se na vás, bratři kněží, a na vás všechny, kdo jste zapojeni do výuky náboženství - otevřete dokořán dveře Církve, aby z její bohaté duchovní pokladnice mohli v hojnosti čerpat všichni, především mladé pokolení. (...)

Obracím se také k vám, drazí učitelé a vychovatelé. Chopili jste se velkého úkolu předávat vědění a vychovávat vám svěřené děti a mládež. Máte před sebou těžkou a vážnou výzvu. Mladí vás potřebují. Oni hledají vzory, které by pro ně byly opěrnými body. Očekávají odpovědi na mnoho základních otázek, které prochází jejich hlavou a srdcem, a především se od vás dožadují příkladu vašeho osobního života. Je třeba, abyste jim byli přáteli, věrnými druhy a spojenci v jejich mladém boji. Pomáhejte jim budovat základy pro jejich příští život. (...)

Snažme se rozvíjet a prohlubovat v srdcích dětí a mládeže vlastenecké citění a spojení s vlastní. Učme je zodpovědnosti za budoucnost a být citlivými na společné dobro národa. Výchova mladého pokolení v duchu lásky k vlastní má velký význam pro budoucnost národa. Nemůžeme dobře sloužit národu, pokud neznáme jeho dějiny, bohatou tradici a kulturu. Potřebujeme lidi otevřené světu, ale milující svoji rodnou zem (...).

Mládeži

Drazí chlapi a děvčata (...). Dobře víte, že se blížíme k velkému jubileu roku 2 000. Mnozí z vás si možná ve spojení s tím kladou otázku: Jaké bude to přicházející, nové tisíciletí? Bude lepší než to, které končí? Přinese nějaké vážné pozitivní změny ve světě nebo zůstane vše při starém? Chci vám říci, že ve velké míře budoucnost světa, naší Vlasti a Církve záleží na vás. Vy budete onu budoucnost vytvářet, na vás spočívá velký úkol budování časů, které přicházejí. Nyní již rozumíte tomu, proč jsem tak mnoho hovořil o výchově mladých lidí.

Nebojte se vstoupit na cestu vašeho povolání, nebojte se hledat pravdu o sobě a o světě, který vás obklopuje. Tak velmi bych chtěl, abyste měli všichni ve vašich domovech atmosféru opravdové lásky. Bůh vám dal rodiče a za tento velký dar máte povinnost Pánu Bohu často děkovat. Ctěte a milujte vaše rodiče. Oni vás zrodili a vychovávají. Oni jsou pro vás zástupci Boha Stvořitele a Otce. Jsou také, měli by být, pro vás nejbližšími přáteli, u kterých byste měli hledat pomoc a radu ve vašich životních problémech. V této chvíli myslím s bolestí a velkou starostlivostí na ty vaše vrstevníky, kteří nemají rodný dům a jsou zbaveni rodičovské lásky a tepla domova. Řekněte jim, že papež na ně pamatuje ve svých modlitbách a velmi je miluje.

Váš věk je obdobím života nejvíce příhodným k zasévání a přípravě půdy pro příští sklizeň. Čím větší bude vaše snaha, se kterou se chopíte vašich povinností, tím lépe a účinněji splníte vaše poslání v budoucnu. Zapojte se do učení s velkým zápletem. Učte se poznávat stále nové předměty. Neboť vědění otevírá obzory a přeje duchovnímu

rozvoji člověka. Opravdově velkým je člověk, který se chce něčemu naučit.

Mládí hledá vzory a příklady. Na pomoc vám přichází sám Ježíš Kristus, který obětoval celý svůj život pro dobro jiných. K Němu obračejte svůj zrak. Ať je přítomný ve vaší mysli, při vašich zábavách a ve vašich rozhovorech. S Ním byste měli vždy žít v osobním přátelství. Pán Ježíš vám chce pomoci. Chce být pro vás oporou a posilou ve vašem mladém boji za získání takových ctností

jako jsou: víra, láska, poctivost, šlechtnost, čistota a velkodušnost. Když vám bude těžko, když budete v životě prožívat nějaké nezdary nebo zklamání, ať vaše mysl směřuje ke Kristu, který vás miluje, který je věrným druhem a který pomáhá nést každou těžkost. Vězte, že nejste sami. Je s vámi Někdo, kdo vás nikdy nezklame. Kristus rozumí nejtajnějším touhám vašeho srdce. On čeká na vaši lásku a na vaše svědectví. (...)

překlad bB

Podstata MI

Ve statutech MI sv. Maxmilián píše o podmínkách, které je třeba splnit, aby se někdo mohl stát rytířem Neposkvrněné. Jsou velmi jednoduché a téměř pro všechny katolíky dostupné. Plnit je mohou duchovní i lidé žijící ve světě, děti i dospělí, osoby žijící hlubokým duchovním životem i ti, kteří s duchovním životem začínají, lidé zapojení do života církve i ti, kterým různé překážky, zdravotní stav nebo nedostatek sil neumožňují zapojit se do apoštolských akcí. Tři základní podmínky Rytířstva jsou:

- 1) úplně se odevzdat Neposkvrněné jako nástroj v Jejich mateřských rukou
- 2) nosit zázračnou medailku
- 3) zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném (např. v ČR je to Brno)

Podstatu MI představuje podmínka první, tj. odevzdání se Neposkvrněné. Není to v první řadě věc citů ani rozumu, ale lidské vůle. Sv. Maxmilián říkal: „**Podstata odevzdání se závisí na vůli. Jestliže vůle učinila akt odevzdání a neodvolala ho, odevzdání stále zůstává platné.**“

K tomu, aby se někdo stal rytířem Neposkvrněné stačí, že se jí chce opravdově odevzdat, jí patřit, jí zvát do svého života, aby s ním mohla disponovat, jak sama chce. Odevzdáním se Neposkvrněné jí zcela dovolujeme, aby Ona sama v nás a skrze nás všechno činila, a tak přinášela Bohu největší chválu. Sv. Maxmilián říkal: „Jestlipak jsi někdy přemýšlel o tom, kým se stáváš, když působíš už ne ty, ale Ona sama v tobě a skrze tebe mi-

luje Boha a lidi? Jestlipak si uvědomuješ, že tvé skutky jsou pak už měřeny Její hodnotí? Že v Jejích rukou se tvé skutky stávají čisté, bez poskvrny, tak jako Ona je celá čistá a neposkvrněná? Počem víc můžeš toužit?“

I když akt odevzdání se Neposkvrněné představuje základ MI, je to pouze začátek práce rytíře. Celozivotním úkolem rytíře je totiž prohlubování jeho odevzdání se Matce Boží.

Jako rytíři se máme tedy starat o stále hlubší připodobnění se Neposkvrněné v každodenním životě, ať už se jedná o práci, modlitbu nebo odpočinek.

Modlitba je základním a zároveň i nutným prostředkem k poznání věcí Božích, je podmínkou vytrvání v dobrém a růstu ve svatosti. Sv. Maxmilián říkal: „Kdo nedokáže ohnout kolena a v pokorné modlitbě prosit Neposkvrněnou o poznání, ať neočekává, že by se o Ní cokoli dozvěděl.“ Neposkvrněnou můžeme také blíže poznávat z Evangelii, z oficiálních církevních dokumentů (např. Redemptoris Mater, Marialis Cultus, Lumen Gentium nebo Signum Magnum), nebo také z knížek a katolického tisku. Avšak neexistuje opravdová mariánská úcta bez snahy následovat Matku Boží. Takže to, co se o Ní dovidáme, o Jejím vztahu k Bohu a lidem, máme horlivě zapojovat do našeho každodenního života.

Dne 15. září slavíme památku Panny Marie Bolestné. Ta je pro nás vzorem člověka milujícího a odpouštějícího křivdy. Právě v dnešní době, kdy

foto: L. Teplý

světu chybí opravdový mír, kdy četné války uvádějí do pohybu zákon pomsty a odvety, je Její svědectví pro nás velikým světlem. Ona stojí u kříže, na kterém umírá Její Syn. Syn odpouští svým katům i Ona odpouští, neusiluje o pomstu, důvěřuje Bohu, zdroji života.

Draží rytíři, to je dnes pro nás velký úkol - odpouštět a milovat, a tak zastavovat lavinu odvety hned na začátku. Rozhlédněme se kolem. Komu ještě dlužíme odpouštění? Kde ještě není přerušen řetěz pomsty? Podívejme se na naše rodiny, kde jsou bolavá místa? Podívejme se na Kosovo, jistě jim není snadné odpouštět, ale je to jediná cesta k pravému pokoji. Ať Neposkvrněná je naším průvodcem a vede nás k Ježíši, který je cestou, pravdou a životem.

rytíř Neposkvrněné

Hrdinové vymřeli?

Nově zvolený prezident SRN Johannes Rau v nedávném rozhovoru pro katolický týdeník „Tag des Herrn“ citoval výrok spisovatele Bertholda Brechta, že prý „šťastná je země, která potřebuje co nejméně hrdinů“.

Jsou to strašlivá slova. Jistě, v určitém kontextu mohou být správná, konkrétně ve vztahu k válce. Lze si jen přát, aby válečných hrdinů bylo zapotřebí co nejméně. Jenže hrdiny pro dobu míru potřebuje tento svět čím dál více. Současná éra konzumního materialismu a liberální lhostejnosti k pravdě a etickým hodnotám přímo volá po hrdinech typu Matky Terezy, kteří obětují všechno ve službě nejchudším z nejchudších a zároveň dokážou povědět i mocným tohoto světa „není ti dovoleno“ - tak, jak Matka Tereza řekla před lety ve Washingtonu prezidentu Clintonovi ve věci vražd nenarozených dětí. Hrdinství ve většině případů není záležitostí velkých dějinných rozhodnutí, ale záležitostí všedního dne. Matka, která odmítne nátlak ze strany rodiny a donosí své dítě, je dnes možná větším hrdinou než voják v bitvě, stejně tak podnikatel, který se nesníží k nemravným praktikám neplacení daní a dluhů nebo okrádání zaměstnanců i za cenu rizika, že v konkurenci s jinými bude mít těžkou pozici. Nevíme také - a dozvíme se to možná s radostným překvapením na věčnosti - kolik je hrdinů skrytých, světu neznámých, například lidí, kteří s Boží pomocí přemohli silné pokušení ke hříchu.

Svět potřebuje hrdiny. Ne pouze ve velkých okamžicích, ale v maličkostech všedního dne. Vzorem takového hrdinství je Panna Maria, pro níž bylo rozhodující jedno jediné: plnit Boží vůli. Chceš ji v tomto hrdinství následovat? Potom ji pros, aby ti pomohla říci k Boží vůli stejně odhodlaně a nadšeně „fiat“ (staň se), jak to dokázala právě ona celým svým životem.

DEKLARACE VRÁTÍ DĚTEM PRÁVO NA ŽIVOT

Slovenské křesťanské humanitární organizace za účasti předních zástupců veřejného života 1. června 1999 slavnostně vyhlásily Deklaraci práv počatého dítěte. Jejím hlavním smyslem je zakotvit do právního řádu právo každého počatého dítěte na život. Poslanec KDU-ČSL Jiřího KARASE, který se k této iniciativě od počátku hlásí, jsme se zeptali:

Proč deklarace vznikla právě letos?

„V listopadu si připomínáme 10. výročí schválení Úmluvy o právech dítěte. Myslím si, že je to ideální příležitost k jejímu doplnění o právo na život, které je prvním právem každého dítěte. Vždyť bez práva na život nemá smyslu mluvit o všech dalších právech, která k tomuto životu patří. Dětem je třeba vrátit jejich přirozené právo narodit se. Přijetím Deklarace práv počatého dítěte lze alespoň částečně smazat tragický dluh, který máme ve vztahu k nenarozenému životu a k budoucnosti naší země.“

Je pravda, že jste prvním českým signatářem?

„V Listině základních práv a svobod, která je součástí české ústavy, je deklarováno, že lidský život je hoden ochrany už před narozením, ale náš právní řád tomu neodpovídá. Dosud platný potratový zákon je produktem komunistické legislativy a odporuje základním principům lidskosti. Přesto ještě deset let po pádu totality jsou podle něj mařeny desetitisíce dětských životů ročně. S tím se žádný křesťansky a humanisticky orientovaný člověk nemůže smířit. Proto jsem velmi přivítal slovenskou iniciativu jako nejrealnější cestu k začlenění práva na život do bloku mezinárodně uznaných práv dítěte. A proto jsem také vyjádřil slovenským kolegům plnou podporu s přáním podepsat tuto deklaraci mezi prvními.“

Jak deklarace definuje člověka před narozením?

„Deklarace používá k pojmenování člověka před narozením - nenarozeného dítěte - pojem počaté dítě. Tento pojem používá český právní řád v Občanském zákoníku jako překlad starořímského pojmu nasciturus. Z klasického římského práva vycházejí všechny právní pořádky evropského

kontinentu. Pojmu počaté dítě plně odpovídají i nejnovější vědecké poznatky o tom, že lidský život začíná početím, a tedy splynutím mužské a ženské pohlavní buňky v okamžiku oplodnění.“

Co se v dokumentu říká o právu na život?

„Už v úvodu je zakotveno, že každá lidská bytost má právo na život od početí do přirozené smrti. Od okamžiku početí má právo na právní ochranu ze strany rodičů, společnosti a státu bez ohledu na věk, zdravotní a psychický stav, pohlaví, rasu, národní a sociální původ, příslušnost k národnostní nebo etnické skupině. Počaté dítě má právo se narodit, mít svou matku, otce a rodinu, být přijaté a milované.“

Jak jsou vyjádřeny povinnosti státu?

„Stát má počatému dítěti zabezpečit vhodnou zdravotnickou péči před i po narození. Má mu garantovat právo na zachování tělesné, genetické a duševní nedotknutelnosti, včetně ochrany před ověřováním medicínských poznatků na člověku,

foto: Archiv

před využitím jeho orgánů a tkání pro transplantace, před klonováním a jinými manipulacemi.“

Co v případě smrti počátého dítěte?

„Dojde-li z jakýchkoli příčin k jeho úmrtí, má právo na zachování lidské důstojnosti i po smrti, a tedy i na důstojný pohřeb.“

Která další práva, vedle základního práva na život, má mít počaté dítě?

„Například na harmonický život v rodině založené na trvalém manželském svazku z jedné ženy a jednoho muže, který je nejlepším prostředím pro jeho přirozený vývoj. Dále má mít právo, aby se k jeho zájmům přihlíželo při vzniku i případném zániku manželství.“

Dává deklarace počátému dítěti i způsobilost k jiným právům?

„Ano, jako každá lidská bytost, má mít i počaté dítě právo dědit a být obdarované. Samozřejmě má

právo na náhradu škody, pokud je mu způsobena újma na zdraví, a právo na plnění z pojistné události, kterou je smrt pojištěného.“

Jak si představujete začlenění deklarace do právního řádu?

„Velkou příležitostí k přípravě českého textu mají stejně jako na Slovensku humanitární organizace. Slavnostní přijetí deklarace by se mohlo uskutečnit na podzim. Text je třeba předložit legislativním orgánům vlády ČR a požadovat, aby byl uplatněn na mezinárodním fóru. Lze se také obrátit na vládního zmocněnce pro lidská práva. A pokud by se tím legislativní rada vlády odmítla zabývat, vznikne prostor pro poslaneckou iniciativu. Předpokládám, že za právo na život se postaví všichni humanisté v parlamentu.“

Děkujeme za rozhovor.

Ferdinand Peroutka

GENERÁLNÍ ÚTOK NA RODINU

Ve francouzské Normandii vyvolala nedávno skandál jedna svatba. U mladého kněze Jeana Edarda se přihlásil o církevní sňatek jistý pár, jemu bylo 31, jí 25 roků. Měli již dítě. Při přípravě snoubenců se faráři Edardovi přiznali, že další dítě za žádnou cenu mít nechtějí. Ten jim připomenul katolickou nauku, citoval katechismus i dokumenty Druhého vatikánského koncilu. Oba snoubenci zůstali hluší, nechtěli nic z toho slyšet. Farář Edard proto odmítl požehnat jejich sňatku. Ti odešli do sousední obce, kde žil jeden exkomunikovaný kněz, který projevil náležitě „pochopení“ a sezdal je. Samozřejmě církevně neplatně. Novomanželé ihned rozvířili celou záležitost v médiích, farář Edard byl vykřičen jako „tvrdý“, „nelidský“ a „fundamentalistický“.

Kdo pečuje o to, aby národ nevymíral, je „antihumánní“. Kdo naopak usiluje o zrovnoprávnění homosexuálních svazků s heterosexuálním manželstvím, je „tolerantní“, „demokratický“ a „dbalý lidských práv“. Když k tomu připočítáme umělé potraty, vyjde nám z toho generální útok na rodinu, konkrétně na monogamní manželství a jeho funkci předávání života. Současné bezbožné prou-

dy zednářstva a New Age se rozhodly zlikvidovat rodinu jako základ civilizace. Velice dobře vědí proč. Křesťanství na úsvitu dějin evropských národů prosazovalo monogamní rodinu proti pohanské polygamii. Jedině na tomto principu mohla vzniknout etika blíženecké lásky a všechno to, co nazýváme „civilizací“, na tomto základě vznikly evropské národy, jejich dějiny a kultura. Aby toto všechno mohlo být zlikvidováno, musí být nejprve zničena rodina.

Nechají si evropské národy vzít rodinu? Pokud ano, pak zaniknou nakonec také, rozplynou se v beztvarej nadnárodní a nadnáboženské kaši New Age v rámci projektu globalizace. Církev musí sehrát při obraně rodiny rozhodující úlohu, jak neustále naléhá Svätý otec. To však není možné bez mariánské úcty, bez velkého ideálu mariánsky chápané čistoty. Maria jako panna, manželka a matka nejlépe odhaluje úžasné plody sebeovládání, manželské a mateřské lásky. Ty svým významem přesahují do věčnosti, jejich hodnota je trvalá a neměnná. Jen ony jsou schopny poskytnout rodině stabilitu. Není tedy nikterak nadsazené, když řekneme, že obrana rodiny a posléze i celé evropské civilizace bude účinná jen tehdy, bude-li mariánská. Jinak nemá naději na úspěch.

Radomír Malý

Člověk míní, ale ...

Budu vyprávět o dvou matkách. Paní A. se starala o dvě malé děti. Když onemocněla, byla jí při operaci odňata jedna ledvina, přidaly se další potíže a lékař jí tvrdě varoval před dalším dítětem. Předpověděl jí, že by to nepřežila. Jenže člověk míní, ale Pán Bůh mění. Ani ne za rok zemřel ten lékař a ta matka přijala jako dar Boží ještě čtyři děti. Když povyroستly a ty starší vstoupily do dospělosti, vzali si rodiče tři cizí nemluvnata a vchovali je se stejnou láskou a obětavostí jako své vlastní. Je psáno v žalmu 117: Lépe je utíkat se k Bohu - než důvěřovat člověku - lépe je utíkat se k Pánu - než spoléhat na vladaře.

Tato matka nedávno v kruhu svých dětí v tichosti oslavila sedmdesátku. Její jubileum prošlo bez povšimnutí. Takoví rodiče nestaví na obdiv světu své zásluhy. Jim prokáže poctu někdo vyšší než pozemské veličiny. Sám Král králů a Pán pánů jim připomene: Byl jsem hladový, žíznlivý, nahý, bez přístřeší, nemocný, odhozený a vy jste mi posloužili. A vejdou do radosti věčné.

Před mnoha roky přišla za mnou do sakristie mladá maminka s otázkou, co má dělat. Onemocněla zánětem ledvin a čeká dítě. Na klinice v městě H. jí řekli, že dítě musí pryč. Řekl jsem jí: „Pán Ježíš prohlásil - Důvěřujte, já jsem přemohl svět. - Důvěřujte tedy v Boží přísliby a lidských předpovědí si nevšímejte. Uděláme opatření, jak nám radí naše víra. Pán nás povzbuzuje, abychom prosili, že nám bude dáno. Přijďte s dětmi ke svatým svátostem a já na váš úmysl odsloužím ke cti Matky Boží mši. Potom učiníte slib, že za příspěvní Boží vykonáte děkovnou pouť k Panně Marii a doma se každý večer na ten úmysl modlete.“

Uplynulo několik měsíců. Paní B. odvezla sanitka na kliniku. Pan profesor se prý zlobil a řekl, když jste neposlechla, musíme to vyřešit císařským řezem. Druhý den se pan profesor nemálo podivil, když si zdravé dítě vesele prozpěvovalo, že je na tom Božím světě. Opět se potvrdilo, že člověk míní, ale Pán Bůh mění.

Asi po osmnácti letech jsem jel poblíž té farnosti a napadlo mě zastavit se v rodině paní B. Po

foto: BS

zazvonění mi přišlo otevřít hezké, zdravé děvče. A ta matka řekla: „To je ta naše dcerka, která neměla existovat, dobře jste nám poradil, všichni z ní máme radost a děkujeme za ní Bohu.“

Namlouváme si, jak jsme svobodní. Snad v něčem ano. Národ už nemá nad sebou karabáčníky a demagogy. Nadále se však otrocky řídí podle hlasu ulice a co říká veřejné mínění. A právě tehle neviditelný poradce a rozhodčí strká svůj vlezlý nos do manželských a rodinných záležitostí a určuje co a jak. Jak se má bydlet, čemu se má dávat přednost v pořadí hodnot, kolik dětí smí mít rodina apod. Běda tomu, kdo by chtěl jít si svou cestou a řídit by se svým svědomím a vůlí Boží. Ulice má na takové lidi své metody. Výsměch, podezírání, pohrdání, apatie a odmítání. Co na tom! Přece sluší se víc poslouchat Boha než lidi. Lidské mínění i řeči odnese vítr. O spravedlivých, kteří poslouchají Boha a ne lidi, zpívá žalmista: Spravedliví ještě ve stáří ponесou ovoce a budou plni síly a svěžesti. (Ž 91).

Jaroslav Olšava

Naše Paní z Guadalupe

Tricet devět let po objevení Ameriky Kryštofem Kolumbem a deset let po konečném poražení Aztéků vojsky Hernana Corteza se udála neobvyklá událost, rozhodná pro celou Latinskou Ameriku. Bylo to velmi těžké období první evangelizace této oblasti.

Aztékové odevzdávali božskou úctu Slunci a jiným bohům. Věřili, že je musí krmit krví a srdci lidských obětí. Indiáni při přinášení lidských obětí prováděli také kanibalismus. Takovýmto způsobem páchali obrovské rituální vraždy. Například v roce 1487, v hlavním městě Aztéků, na nové pyramidě, Aztékové povraždili několik desítek tisíc válečných zajatců, které později snědli při rituální hostině. Z indiánských kronik se dovídáme, že koncem roku 1400, při otevření nového chrámu, bylo obětováno více než 20 tis. lidí. Dodnes se zachovaly malby, které představují hrozné scény z rituálních vražd.

První obrácení se uskutečnila kolem roku 1524. Do doby, než se v roce 1531 zjevila Matka Boží, představovali pokřtění Aztékové velmi malou, bezvýznamnou skupinu.

9. prosince 1531, brzy ráno, padesátiletý vesničan, Indián Juan Diego, po cestě do kostela uviděl na vrcholu návrší Tepeyac, vedle trosk pohanského chrámu, překrásnou ženskou postavu. Byla to asi tak čtrnáctiletá dívka s velmi krásným mexickým půvabem. Měla na sobě nádherné, třpytivé oblečení: růžovou sukni a světle modrý plášť, opásaná byla červenou stuhou, což pro Aztéky znamenalo, že byla těhotná. Juanovi Diegovi řekla: „Drahý synu, miluji tě. Jsem Maria, vždy Panna, Matka pravého Boha, který dává a zachovává život. On je Stvořitelem všeho, je všudy přítomný. Je Pánem nebe i země. Chci mít chrám na místě, kde projevíím soucit tvému lidu a všem lidem, kteří mne upřímně prosí o pomoc ve své práci a ve svých starostech. Zde uvidím jejich slzy, ale uklidím je a potě-

ším. Nyní jdi a řekni biskupovi všechno, co jsi zde viděl a slyšel.“

Mexický biskup Juan de Zumarraga zprvu přijal vyprávění Juana Diega o zjevení Matky Boží velmi skepticky. Mnohokrát ho vyslýchal, aby našel rozpory v jeho výpovědích. Nakonec biskup navrhl, aby Juan Diego poprosil Pannu Marii o nějaké znamení, které by bylo důkazem, že to byla opravdu Ona. V průběhu dalšího setkání s Juanem Diegem, mu Maria přikázala vystoupit na vrchol kopce. Když tam přišel, uviděl něco neuvěřitelného. I když bylo zimní období a mráz, rostly tam krásné kastilské růže. Maria mu poručila, aby jich nasbíral plnou náruč a schoval do tilmy (byl to druh indiánského pláště, zepředu volně spuštěný jako pelerína a zezadu svázaný do tvaru pytle). Juan rychle naplnil svou tilmu exotickými růžemi. Sama Panna Maria pečlivě upravila nasbírané růže a řekla: „Vidíš, synu, to je znamení, které posílám biskupovi. Řekni mu, že nyní, když už ho dostal, má postavit na tomto místě chrám, jak si to přeji... Pamatuji, synu, že jsi mým důvěrným poslem. Nyní biskup uvěří všemu, co mu řekneš.“

Juan se bez váhání, spěšně vydal k biskupovi a v jeho přítomnosti rozvázal rohy svého hrubého pláště. Květiny se rozsyvaly po podlaze. Tehdy biskup a všichni přítomní pokleklí před Juanem Diegem v modlitebním nadšení, neboť na rozevřeném Juanově plášti uviděli překrásný obraz Panny Marie. Po chvíli biskup vstal, jemně rozvázal uzly pláště, s velkou úctou ho sejmul z Indiána, uvedeného do rozpaků, a zanesl do své soukromé kaple. Za několik dní byl ten hrubý plášť, na kterém se zázračným způsobem objevil obraz Matky Boží, v slavnostním průvodu přenesen do katedrály. Sešli se všichni obyvatelé města, aby uviděli zázračný obraz a modlili se k Boží Matce. Od té doby pokleknají před ním miliony lidí, a vyjadřují tak pokorně svou víru a lásku.

Panna Maria prosila, aby se Její obraz nazýval „Svatá Maria z Guadalupe“. Ve fonetickém znění to slovo v jazyce Aztéků znamenalo „Pošlapaný kamenný had“. Indiáni pochopili, že Matka Boží porazila strašného boha, kterého oni uctívali v podobě opeřeného hada a jemuž obětovali veliké množství lidských obětí. Přesně odhadli význam obrazu Matky Boží. Pokorná mladá Žena přináší ve svém lůně Boha, který se stal člověkem, Spasitelem celého světa. Už není třeba přinášet bohům krvavé lidské oběti. Nejsou vítězové ani poražení. Ona Je Matkou lidem všech ras a jazyků, a my všichni jsme její milované děti. Když se zpráva o zjevení, o zázračném obraze, o slibu mateřské lásky, soucitu a pomoci, a o tom, že Matka Boží pošlapala hlavu hada, rozšířila mezi Indiány, začali masově přijímat křesťanství a dobrovolně se odvraceli od svých pohanských kultů. Teprve zjevení na návrší Tepeyac se započalo masové obrácení Indiánů ke křesťanství. Řeholník Toribio de Benavente píše, že v průběhu pouhých pěti dnů přišlo do jeho misie čtrnáct a půl tisíce lidí s prosbou o křest. Od roku 1532 do roku 1538 přijalo křest až osm milionů Indiánů. V průběhu několika let se uskutečnilo pokřesťanství celého Mexika. Tím se začala evangelizace celé Latinské Ameriky. Je to jev neobvyklý, protože celý národ se obrátil úplně spontánně, ne prostřednictvím násilí a ani ne díky působení misionářů. Historikové a sociologové jsou zajedno ve svých popisech, že je to skutečnost z pohledu sociologie nevysvětlitelná. Miliony Indiánů spontánně a zcela dobrovolně chtěly přijmout křest, a tak bylo nutné, aby do Mexika přijížděli misionáři ve velkých počtech.

Poutní místo Matky Boží z Guadalupe je největším a nejčastěji navštěvovaným kultovním místem Latinské Ameriky. Od samého začátku jeho existence se zde stále uskutečňují zázračná obrácení a uzdravení. Současné vědecké výzkumy potvrdily všeobecné přesvědčení věřících, že svatý obraz Matky Boží z Guadalupe není lidský výtvoem.

Četné a podrobné výzkumy obrazu Matky Boží z Guadalupe uvádějí vědu v úžas. Jedním z mnoha světoznámých vědců, kteří tento obraz zkoumali, byl také laureát Nobelovy ceny za chemii, prof. Richard Kuhn z Heidelbergu.

Nejpřekvapivějším závěrem vědeckých výzkumů je skutečnost, že na obraze postavy Matky Boží se nenašly žádné stopy po známých syntetických barvivech ani po pigmentech organického, minerálního nebo rostlinného původu. Na plátně nejsou také žádné stopy přípravného malování ani jiných prostředků, které používají malíři. Vědci došli k stoprocentně jistému závěru, že na plátně nejsou stopy štetce. Oči Matky Boží jsou neobyčejně hluboké. Vypadají jako oči živého člověka. Četné, odborné výzkumy dovolily objevit v očích Matky Boží tak zvaný jev reflexe, který nacházíme pouze u živých lidí a který nelze uskutečnit ani pomocí nejdokonalejších malířských metod.

Použitím digitální techniky byly oči Matky Boží zvětšeny až 2500 krát (rozlíšení 50 bodů na milimetr - do milimetru čtverečního se vejde 2500 bodů). Byl v nich objeven neobyčejně přesný, mikroskopický zrcadlový obraz postav dvanácti osob s takovými detaily, jako jsou slzy vzrušení na tváři, náušnice, tkaničky sandálů sedícího indiána, profil staršího, plešatého člověka s bílou bradou a velkým obočím, profil Indiána s orlím nosem, bradou a knírem atd. Tato zvláštní přesnost a dokonalost obrazu i v těch mikroskopických detailech vylučuje možnost, aby ho namaloval člověk. Všechny vědecké výzkumy potvrzují, že na celém světě, na žádné fotografii a na žádném obraze, se nepodařilo pozorovat podobný jev. Vědci jsou přesvědčeni, že v očích Panny Marie je zachycen okamžik, kdy Juan Diego ukazuje biskupovi Zumarragovi plášť s Jejím obrazem.

Mnohaleté výzkumy vynikajících odborníků Ernesta Sodi Pallarese a Roberta Palaciosse vedlo v roce 1976 k identifikaci plátna, které bylo použito k ušití pláště Indiána Juana Diega, na němž se nyní nachází obraz Matky Boží. Toto plátno bylo utkáno z vláken kaktusu, jež jsou málo trvanlivá. Je to materiál, který se rychle opotřebovává. Současní odborníci tvrdí, že taková tkanina nevydrží déle než několik desítek let. Skutečnost, že vydržela více než 460 let, je z vědeckého pohledu udivující a nevysvětlitelná. Vědci také zjistili, že materiál, na němž je vidět obraz Matky Boží, z nevysvětlit-

elných příčin nepřijímá prach a odpuzuje insekt. Navíc namaloval obraz na plátně, které má své plátěné vazby tak řídké, by nebylo moc dobře možné. Takže způsob a technika vzniku obrazu Matky Boží zůstává pro současnou vědu nevysvětlitelnou záhadou.

Tyto záhadné skutečnosti, o kterých hovoří vědecké výzkumy, jsou znamením vybízejícím všechny lidi k obrácení, k otevření se skrze víru lásce Spasitele, k prožívání života z víry každý den.

Dnešní poutníci mohou vidět zázračný obraz přesně takový, jak ho poprvé uviděl biskup Zumarraga a ostatní členové domu na plášti Indiána Juana Diega. Od té doby, je to už téměř 468 let, se před tímto obrazem modlily a přijaly mnoho různých milostí miliony lidí. Pro všechny obyvatele obou Amerik znamená obraz Matky Boží z Guadalupe, že jsou bratry a sestrami, protože mají jednoho, milujícího Boha, který je jejich Otcem. Když se díváme na zázračný obraz Matky Boží z Guadalupe, vidíme Matku Spasitele celého lidského rodu Ježíše Krista a Matku všech lidí, která se stará o spásu všech svých dětí. Je to právě Ona, kdo nás vede cestami víry k pramenům života a lásky, ke svému Synu Ježíši Kristu a dává nám neobyčejná znamení, abychom mohli uvěřit, že naše opravdové štěstí můžeme nalézt jen v Bohu.

*Stanisława Dąbek
překlad z „Miłujcie się“ (5-8/98)*

Víte, kolik lidí na světě ještě nezná Boha, nezná Neposkvrněnou, a proto se nejdnou ptají, proč žijí na tomto světě?! Chybí jim štěstí, především v těžkostech života a v utrpení. Nevědí, že cílem lidského života je Pán Bůh, že všechno na tomto světě je jenom prostředkem k získání Boha na věčnosti, v nebi. Nevědí, že Prostřednicí všech milostí, duchovní Matkou všech lidí, je Panna Maria Neposkvrněná. Že, když se k Ní utíkáme a Ji milujeme, přibližujeme se k Bohu nejjednodušeji a nejrychleji.

Dopis sv. Maxmiliána Kolbeho japonským internistům 4.11.1937

Jedna z mých nejkrásnějších vzpomínek je spojena se smrtí hraběte Monteschie, který po bouřlivém a pohnutém životě zemřel pokojnou smrtí smířen s Bohem. Zнала jsem ho trochu z mého dětství a mládí, když jsem bydlela v Praze. Pak mi

chýlil. Lékař mi řekl, že při záchvatu deliria tremens může také náhle zemřít. Proto jsem přijela do Badenu s páterem Jungmannem, jezuitou. Byla jsem plná obav, protože jsem nevěděla, jak bude reagovat na přítomnost kněze.

Bylo mi dáno ukázat mu cestu do nebe

zmizel na čtyřicet let z očí. Nakonec jsem mu mohla ukázat cestu do nebe.

Ležel těžce nemocen v jednom sanatoriu v Badenu u Vídně, když jsem se dověděla, že se blíží jeho konec. Poslala jsem mu Zázračnou medailku, kterou si pověsil na šiji. O několik dnů později jsem ho přišla navštívit a byla jsem celkem přátelsky přijata. Mluvili jsme o starých časech. O plesech v Praze a o večířích, které pořádali mí rodiče ve Valdštejnské ulici. Pokračovala jsem v mých návštěvách skoro denně, a tak jsme se zcela sprátelili. Během našich hovorů značně omládl a pak mi začal vyprávět mnohé ze svého života. Jak byl jeho život na začátku velmi slibný a nakonec se proměnil v ubohý a plný zklamání.

Byl velmi nadaným člověkem, procestoval skoro celý svět, mnohokrát byl vyznamenán pro zásluhy ve válce. Nyní zde ležel umírající a opuštěný. Pozvolna jsem s ním začala mluvit o Bohu, učila ho modlitbu Otče náš, kterou již zcela zapomněl. Jednou ho tuto modlitbu naučila jeho matka, která zemřela před mnoha léty, a které si velmi vážil. Byla to jediná osoba v jeho životě, ke které pociťoval úctu. Zúčastnil se Búrské války, stále se zaplétal do manželských afér, účastnil se soubojů a právě s takovým člověkem, který kolem sebe stále šířil jen neklid, jsem měla nyní jednat! A přece Zázračná medailka pomohla - jako vždy. Jeho starý sluha mi prozradil, že noci jsou tak hrozné, že to vůbec nemůže už vydržet. Nemocný měl halucinace, stále viděl nějaké tmavé postavy, nařikal a křičel, takže si spolupacienti na patře stěžovali. Řádl jako posedlý a přitom křičel, že je zavržen.

Při takovém záchvatu jsem mu dala políbit můj kříž a pokropila ho svěcenou vodou, po čemž se pozvolna uklidnil. Při jedné z návštěv byl velmi zesláblý a nucný. Zdálo se mi, že se jeho čas na-

Kněze přijal velmi nevlídně. Pak mě uchopil silně za ruku ze strachu, abych ho nenechala s knězem o samotě. Zdálo se, že velmi dobře tuší, jaký smysl má tato naše návštěva. Když jsme tak seděli skoro hodinu, aniž bychom se přiblížili o něco k cíli naší návštěvy, začala jsem mu vyprávět historku o lotrovi po Kristově pravici a opakovala mu stále požehnaná slova: „Ještě dnes budeš se mnou v Ráji!“ „Ale, co bude se mnou?“ Začal se tázat bez přestání. „Každý člověk má ve svém životě čas milosti a ty ho máš nyní,“ řekla jsem mu. „Když ho ztratíš, ztratíš ho navždy a tvoje milá matka tě prosí, abys se svou duší udělal pořádek a mohl tam k ní jednou přijít.“ Uchopil mě za ruku a políbil ji se slzami v očích. Pochopila jsem, že je na čase se vzdálit, a tak jsem dvě hodiny chodila po chodbě tam a zpátky. Konečně přišel páter Jungmann se slzami v očích a se slovy: „Jdu pro Spasitele.“ Nyní jsem věděla, že se vyzpovídala, poklekla jsem u jeho postele a modlila se za něho. Když kněz přišel s Nejsvětější svátostí, vztáhl nemocný obě ruce k Němu a řekl: „Také ke mně hříšnému přicházíš a odpouštíš mi jako tehdy na kříži!“ S dojmavou zbožností přijal Tělo Páně a pomazání nemocných a zemřel po čtyřech dnech v mém náručí. Zemřel s úsměvem na rtech a křížem v rukou. Když ležel v rakvi, jako by vyzářoval ze sebe radost. Snad mu Matka Boží v hodině smrti dovolila vidět kousek nebe? Zázračnou medailku jsem mu dala s sebou. Kněz mi pak řekl, že takovou dokonalou lítost viděl jen zřídka. Nyní po takovém pohnutém a neklidném pozemském životě dosáhl pokoje duše.

*Irma Prinzessin Lobkowitz-Palfy
Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille*

Karl Maria Harrer

Prinzessin Lobkowitz-Palfy se narodila v roce 1866.

Během svého života se proslavila svou dobročinností všude tam, kde zrovna pobývala. Říkalo se o ní, že kdo se s ní setkal, setkal se s matkou.

VÍCE NEŽ POZEMŠŤANĚ

OČI ČLOVĚKA SE NIKDY NENASYTÍ

Plukovník James Irwin je jedním z amerických astronautů, kteří 15. července 1971 vystartovali a přistáli na Měsíci. Plukovník Irwin říká o sobě: „Než jsem vzlétl do kosmického prostoru byl jsem jen vlažným křesťanem, ale cítím, že Pán mne poslal na Měsíc, abych se vrátil na Zemi s Jeho Synem Ježíšem Kristem.“ Cesta na měsíc ho proměnila do té míry, že vydal celý svůj život službě Pánu, aby všude říkal, že jen Ježíš je naplněním a cílem lidského života. Svě zázitky z kosmického letu popisuje v knížce ‘Více než pozemšťaně’ a srovnává je s duchovním životem.

Když jsme odstartovali, byl jsem naprosto oddán a rozhodnut udělat všechno, aby se náš let dokonale podařil. Myslel jsem jen na vědeckou stránku; vůbec mi nepřišlo na mysl, že by to mohla být duchovní cesta. Naprosto by mi nenašlo, že by mě tento let nemusel uspokojit, že se vrátím na Zemi jako jiný člověk, který bude povolán k vyššímu, vznešenějšímu letu.

Před startem mi šlo o to, dostat se hodně vysoko a dostat se tam co nejrychleji - a dostat se dokonce snad i do kosmu. A kdybych měl opravdu štěstí, dostat se až na Měsíc. Myslel jsem si, že to by měl být vrcholný cíl mého snažení. Ale když bylo tohle všechno za mnou, zjistil jsem, že mě to neuspokojilo. *Podsvětí, říše zkázy, se nenasytí; nenasytí se ani oči člověka (Př 27,20).*

Někteří z nás se dostali na Měsíc a vrátili se v hluboké depresi, jeden z nás se dokonce nervově zhroutil. Když dosáhl Měsíce, pak už nebyl schopen vidět ve svém životě nějaký smysl. Měsíc představoval nejzazší cíl. Nebylo nic, co by se tomu vyrovnalo.

Matouš (16,26) píše: *Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?*

To, co skutečně uspokojuje a naplňuje, je poznání Boží lásky a život v Jeho blízkosti, v přátelství s Ním, v němž On nás vede. Ponenáhlu jsem

přicházel na to, že můj let na Měsíc byl pouze začátkem. Byl to prostě jen jeden krok, který mi otevřel mnohé dveře k širší službě, ke službě Bohu a lidem na celém světě.

Nyní mohu potvrdit se žalmistou (Ž 73,28): *Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.*

Více než pozemšťaně, James B. Irwin

foto: National Aeronautics

Zdrávas Maria, milosti plná...

„Příběh o mně a o Panně Marii“

(Uznávám, nadpis zní neskromně, ale kdo z vás takový příběh nemá?) Hned na začátku se přiznám, nikdy jsem moc nelnula k mariánským poutním místům. Určitě ne kvůli Panně Marii, ale prostě pro ten „způsob zbožnosti“ (nebo co to bylo), který z těch míst „vanul“. Překotné plnění umělohmotných flašek od octa zázračnou vodou. Místo k stání ve vydýchaném kostele nebo v davu před ním - už to bylo na omdlení - a do toho neuvěřitelně procítěný zpěv mariánských písní, kdy zpívali opravdu všichni i ti, kterým by jinak láska k bližním velela mlčet. A pak stánky s „hezkými“ obrázky i soškami. Maria sádrová, plastová, fosforová...

To jsou věci povrchní, uznávám. Uši a oči neměly evidentně pro pouť pochopení. Jenže ani moje srdce se nijak do oslav nehrnulo. Mlčelo. Jako by někdo uskřípl drát pro spojení mezi mnou a Marií. Určitě to tak nemělo zůstat napořád.

Zrovna začínalo krásné, voňavé léto, všechno kvetlo - jen já ne. Čekala jsem miminko, ale neprožívala jsem nic z těch skvělých a povznášejících pocitů, o kterých jsem si četla v příručkách z poradny. A do toho mi můj lékař sdělil znepokojující výsledky krevního vyšetření s vysvětlením, že to může znamenat vážné tělesné nebo mentální poškození plodu. Musím tudíž rychle absolvovat řadu vyšetření, aby se postižení včas odhalilo a těhotenství „ukončilo“. Za tímto účelem jsem byla předána do péče fakultní nemocnice. Paní doktorka - genetička při prvním pohovoru mluvila o procentech pravděpodobnosti, o druzích vývojových vad, o harmonogramu vyšetření - jako by se jednalo o nějaký vřed, který se musí prozkoumat, popřípadě odstranit a ne o moje miminko.

Nezapomenu na zaražený výraz doktorky, když jsme jí řekli, že bychom ani já, ani otec dítěte na potrat nepřistoupili. Po dramatické pouze přiznala, že se s takovým postojem během své lékařské praxe dosud nesetkala a zasypala nás řadou sugestivních otázek typu: Víte, co to obnáší, starat se o postižené dítě? Chcete porodit dítě, které nemůže prožít plno-

hodnotný život? A kolik to stojí naše zdravotnictví... Ořfesená naší „omezeností“ napsala do papírů zvláštní větu: *Matka prohlásila, že jí postižené dítě nevdá.* A podtrhla ji zvýrazňovačem.

Vypadá to poměrně hrdinsky, ale ve skutečnosti jsem mnoho statečnosti a odevzdanosti neprojevovala. Zdálo se mně najednou, že je všude plno krásných dětí a každý pohled na ně tak zabolet. Proč ty mámy nechodí ulicemi s dětmi v náručí a nesmějí se štěstím?

S hrozným strachem jsem 10 dní čekala na podrobné ultrazvukové vyšetření. Dvě hodiny v čekárně. Tu a tam vyšla z ordinace usazená paní s břichkem. Ach jo. K nebi letěly houfy dlouho nepoužívaných, zaprášených modlitbiček. „Další prosím.“

Pan doktor Eliáš je prý vynikající odborník, téměř neomylný (a to jméno). Velmi dlouho (pochopila jsem, proč se někdy takovým chvilím říká „celá věčnost“) soustředěně zkoumal obrázky na obrazovce ultrazvuku. Konečně začal i mluvit: „Vidíte prstíčky? A chcete vidět jak pracuje srdíčko? - Tohle je chlopeč.“ Viděla jsem asi tolik, jako na družicovém snímku při zprávách o počasí, ale naplnilo mě to nadšením - opravdu sympaták, to naše dítě.

Má srdce! A ruce! Napětí odcházelo.

„Já bych se nebál,“ řekl Eliáš. Taková větička a má tak obrovskou hodnotu! Stokrát se mi vrace-la a vyháňela z hlavy jiné, ošklivé větičky, výrazy i souvětí.

Byla tu ještě malá pravděpodobnost mentálního postižení (Downův syndrom), které ultrazvuk neodhalí. Vyšetření plodové vody jsme odmítli a tím se rozloučili i s „naší“ genetičkou, která nás na cestu lehce postrašila mými krevními zkouškami a popřála, aby to dobře dopadlo.

Půl těhotenství před sebou. Pan Eliáš by se nebál, já ano. Tolik toho proběhlo hlavou. „Myslete na hezké věci, buďte klidná, vyrovnaná! (těhotenská příručka). Místo toho jsem se stresovala z toho, že mám stresy, kterými ubližuji dítěti, což mě stresovalo nejvíc, takže se mně z těch stresů, jak vidíme, umotal slušný „začarovanéj kroužek“. V té době jsem jela jednu neděli do Rokole. Dívala jsem se na čistoučký bílý oltář s Pannou Marií a jako bych ho viděla poprvé, v novém světle. Zmocnil se mě velmi intenzivní pocit, že tady jsem se svým problémem na správném místě. Maria sklonila hlavu, abych jí mohla všechno říct. Řekla jsem nejdřív, že Ona byla taky maminkou, tak mě jistě chápe. Potom jsem jí řekla všechno ostatní, ale to máme jen mezi sebou. Nechci vyvolávat senzace, protože to nesnáším, jenže to líp vystihnout neumím: stal se zázrak! V jediném okamžiku jsem dostala do srdce KLID. Ne ujištění, že se mně narodí zdravá děťátko, ale klid a sílu pro všechny případy.

Cestou domů jsem si ještě popíjela rokokou vodu a „opíjela“ se radostí a myšlenkou, že Bůh může, třeba zrovna cestou autobusem, uzdravovat ve mně moje dítě, protože On může všechno.

V předpokládaném čase se mně narodila dcera. Její vyčerpaný otec se hned po porodu asi osmkrát zeptal zdravotního personálu, jestli je opravdu zdravá. „A proč by nebyla?“ Vyjela sestra. Byla bezvadná (dceruška). Podzimní sluníčko svítlo do pokoje, za oknem oranžové jeřabiny, miminko u mě. Jsou chvíle, kdy není těžké cítit k Bohu hlubokou vděčnost.

A s Pannou Marií jsem už mluvit nepřestala. A nejen při zdvořilostních návštěvách v milé Rokoli.

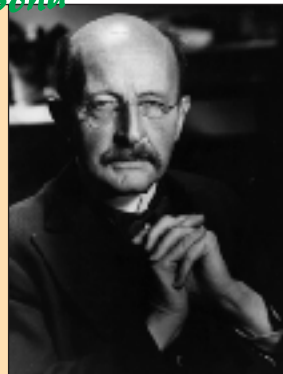
Klára z Náchodska

Řekli o Bohu

Max Planck

(1858-1947)

Fyzik, zakladatel kvantové teorie, nositel Nobelovy ceny

za rok 1928, předseda německé vědecké společnosti, později po něm pojmenované.

„Ať se díváme kamkoliv a jakkoliv hluboko, nikde nevidíme rozpor mezi náboženstvím a přírodní vědou, nýbrž v rozhodujících bodech vidíme plný souhlas. Náboženství a přírodní věda se nevyklučují, jak se mnozí v naší době domnívají nebo obávají, nýbrž se doplňují a podmiňují navzájem. Nejupřímnějším důkazem pro shodnost náboženství a přírodní vědy i při hluboce kritickém posuzování je historická skutečnost, že právě největší přírodní badatelé všech dob, muži jako Kepler, Newton, Leibniz, byli proniknuti hlubokou zbožností. Na počátku naší kulturní epochy byli dokonce pěstitelé přírodních věd a strážci náboženské víry jedny a tytéž osoby. Nejstarší užitá přírodní věda - medicína, byla v rukou kněží a hlavními vědeckými pracovníky ve středověku byli mniši. Později, když se kultura zjemňovala a rozvětvovala, rozcházely se cesty podle různosti cílů, jimž slouží náboženství a věda. A tak jako vědění a schopnost se nedá nahradit světovým názorem, tak ani správný postoj k mravním otázkám se nedá vyvodit z čistě rozumového poznání. Ale ty dvě cesty se nerozcházejí, nýbrž jdou souběžně a spojují se v dálném nekonečnu u téhož cíle.

Uvažování věřícího Bohem začíná, uvažování fyzika Bohem končí.“

Iustitia et Pax

Vážení a milí přátelé,

už na Zelený čtvrtek jsem předal se souhlasem mého a našeho Otce biskupa Dominika spolu s velikonočním pozdravem dopis s dotazníkem pro anketu. Mám v úmyslu sestavit dokumentaci aspoň části křivd spáchaných během komunistické totality na našich křesťanách a křesťanech i jejich dětech. Jde o to, písemně zachytit, kdo a jak byl pro víru pronásledován, diskriminován, uvězněn nebo s ním bylo jinak špatně zacházeno. Aspoň NĚCO zachytit, neboť dohromady byly postiženy miliony lidí po řadu desetiletí. V milionech situacích jsme trpěli křivdu velkou či malou.

Rád bych tímto dopisem pozval také Tebe, Vás, ke spolupráci na této dotazníkové akci. Začít prosím u sebe. Snad znáte i Vy osoby, které byly zvláště pronásledovány. A mohou to být zcela obyčejní lidé a třeba i drobné příběhy. Uveřejním je, dá-li Pán, jak si budete přát s Vaším podpisem či pod nějakou šifrou. Stačí zcela jednoduše napsat na kus papíru, bez velké námahy.

Uvítali bychom i nějaké „doličné“ předměty - např. fotografie apod. Vše v duchu pokory a skromnosti. Poslouží to případně pro připravované „muzeum“ této náročné, ale i na Boží milost bohaté doby. „Blažoslavení, kteří trpí pronásledování pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království“ (Mt 5). Byl bych také vděčen za jednoduchý, prostý záznam o nějakém dobrém činu, jenž se Vám povedl s pomocí Boží a blízkých pro království Boží, tenkrát za „opium lidu“ prohlášené (jako ostatně víra sama), pronásledované a určené k likvidaci. Ty naše snahy byly tenkrát často spojeny pro zápas a svobodu vlasti. Aby bylo jasno: nemám na mysli jen některé hrdinské činy - a ne jen od hrdinů vykonané. Také drobné skutky, jako malé kamínky v rozsáhlé mozaice, vytvářejí působivý obraz.

Výsledek této akce bychom rádi předali dějinám, aby tak vzniklo svědectví o pronásledování křesťanů a o snahách proti němu, pro věc Boží a vlasti během komunistického totalitarismu. Přeje si to Svatý otec Jan Pavel II. i náš pan prezident Havel a všichni cítíme, jak je to nutné. Národ, který ztra-

tí paměť o své důležité minulosti riskuje, že nebude mít ani šťastnou budoucnost! Je důležité, aby tato anketa byla široká, a tak obšírně poreferovala, co se skutečně prožilo od věřících a vůbec hodných lidí.

Asi se při tom vzpomínání spásitelně zahanbíme, jak jsme upadli od tehdejší velké obětavosti a statečnosti k nynější pohodlnosti a od tehdejší svornosti a jednoty k přehnanému teď pluralismu a rozbitosti. Vyprošuji sobě i Vám a hlavně, kdo mají největší odpovědnost hojnost darů Ducha Svatého, abychom domysleli závažnost a nezbytnost této iniciativy. Vzpomeňme na varování Pána Ježíše: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabijíš proročky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti tak, jako kvočna shromažďuje pod křídla svá kuřátka, a nechtěli jste! Hle, váš dům se vám zanechá zpuštěný“ (Mt 23, 37-38).

Přátelé, vhodme svým příspěvkem do tohoto „Martyrologia české Církve v době ateistického totalitarismu“ (to je jen pracovní pojmenování) aspoň trochu světla! Budme tím aspoň malým kouskem kvasu, světla, trochou soli v této nebezpečné situaci! Máme vydávat svědectví o Bohu. A On je přece Láska! Za co se stydíme? Hodně se koná ve prospěch člověka - Charita, i ze strany obcí a státu, ale nestačí to k důstojnosti člověka! Jinak se sami vylučujeme z Evropy, kde je všude (kromě Estonska) vyšší religiozita než u nás. „Tak svít vaše světlo před lidmi!“ Snažme se, aby skutečně svítlo! Avšak Pán ježíš nás také nabádá, abychom k modlitbě a postu „vešli do svého pokojíka!“ Ano, úmysl má být skrytý, skutek pak má být vidět na světle, jak to vysvětluje svatý Řehoř. „Jak mohu uvěřit bez hlasatele?“ Ptá se svatý Pavel.

Už teď Vám děkuji za pochopení a spolupráci. Pán Bůh odplat! Bůh žehnej Vám i Vaším blízkým a budoucím generacím a naplň Vás velikonočním a svatodušním optimismem a elánem!

biskup K. Otčenášek

Své dopisy zašlejte na:
sekretariát Otce arcibiskupa Karla Otčenáška
Velké nám. 35
500 01 Hradec Králové

Do dolního rohu obálky připište:
 komise Iustitia et Pax - IEP

Čtyři rakouští biskupové vystoupili s požadavkem, aby in-

terrupce v této alpské zemi byly zakázány a stíhány jako trestný čin zabití člověka. V Rakousku z toho vznikla aféra. Všechno začalo tím, že biskup v St. Pöltenu Kurt Krenn odpověděl na dotaz médií ohledně potratů, že trestní stíhání ženy nepadá v úvahu, ale lékaři by měli být trestáni, neboť oni velmi dobře vědí, že se jedná od početí o lidský život, a je jim také známo, jakému riziku ženu vystavují. Ke Krennově stanovisku se souhlasně připojili arcibiskup v Salcburku Georg Eder, jeho světský biskup Andreas Laun a biskup ve Feldkirchu Klaus Küng.

Odvážná čtyřka biskupů se stala okamžitě terčem útoků médií, které jim vytýkají údajné nerespektování práva svobodné volby ženy o svém těhotenství. K tomu se připojují i někteří katolíci z rozkladného hnutí „My jsme církev“, kteří postavili proti požadavku trestního stíhání heslo „Pomáhat, ne trestat“. Církev podle nich prý zraňuje své poslání, když požaduje tresty. Biskupové mají údajně povinnost nabídnout pomoc ženám v nechtěném těhotenství, zvláště těm ve špatné sociální situaci. Dále prý jejich pravomoc končí. Potraty prý není možno zákonem zakázat, protože by mohla být způsobena křivda ženě v nechtěném těhotenství, neboť ten, kdo to nezažil, se velmi těžko do její situace vžívá. Také nelze údajně potraty zakázat proto, poněvadž pak dochází k ilegálním potratům, jež představují pro ženu nebezpečí

Pomáhat, ne trestat?

neodborného provedení a tím i většího rizika.

Tato logika je

zcela postavená na hlavu. Pokud platí ve věci interrupcí, proč ji potom neuplatnit při vraždách, krádežích a dalších trestných činech? Zlodějům a vrahům je třeba pomáhat a ne je trestat - to přece hlásal svého času Sigmund Freud, který chtěl věznice nahradit sanatorií, neboť pachatel zločinu je prý nemocný člověk. Krom toho je nutno položit otázku: Jaká je to pomoc, když nebrání oběti, naopak umožňuje jejich usmrcení?

Komu opravdově záleží na životě nenarozených dětí, na jejich záchraně, ten jednoznačně podpoří čtyři statečné rakouské biskupy, kteří veřejně řekli to, co dnes není „v módě“. I mezi katolíky stále více žel převládá mínění, že k potratům je nejlepší mlčet, ačkoliv Svätý otec nevynechá jedinou příležitost, aby o tomto holocaustu moderní doby nepromluvil.

Protiinterrupční osvěta a pomoc těhotným ženám v těžké situaci jsou samozřejmě základní podmínkou. To ale nestačí. Je třeba usilovat zcela nepokrytě o zákaz interrupcí a trestání lékařů, kteří je provádějí, jako tomu bylo ještě před čtyřiceti a více lety a jak je tomu dosud na Maltě, v Argentině, v Polsku, Irsku a dalších zemích. Je třeba nebat se také jasněho pojmenování: žádné „přerušeni“ těhotenství, ani „ukončení“ těhotenství. Zde se nic nepřerušuje, ale také nic neukončuje, zde se zabíjí lidský život. Výraz „přerušeni“ těhotenství je příliš průhledný, proto už se nepoužívá. Zato výraz „ukončení“ těhotenství může nebezpečně mást. Sděluje se tím pouze, že se končí jakýsi proces v organismu ženy, který se nazývá těhotenstvím. To má zakryt skutečnou podstatu věci a tou je usmrcení člověka, vražda.

Modleme se, aby přestaly zločiny páchané na nenarozených dětech a modleme se za zákonodárce, aby našli odvahu postupovat proti interrupcím jako proti skutečným zločinům. Prosme o pomoc Matku Boží Pannu Marii, Ochránkyni nenarozených, aby držela svou ruku nad každým počatým životem a aby každému z nás, kteří ji ctíme, vnukla, co máme pro jejich záchranu na svém místě a ve svém postavení udělat.

**Probuď svou Církev
a začni u mne.
Oživ naši obec
a začni u mne.
Dej, ať celá země
pozná Boha a pokoj,
a začni u mne.
Dej svou lásku a pravdu
všem lidem
a začni u mne.**

Otec Pio volá z plakátu

Francesco
Socchář světové
pověsti, nedo-
stal v dětství
žádnou nábo-
ženskou vý-
chovu a vy-
rostl mimo
jakoukoli cír-
kevní praxi.
Svou přiroze-
ností tíhl

k pragmatismu a na vyprávění o zázracích a o zázračných událostech byl alergický.

Na jaře 1949 pořádal v Janově výstavu svých prací. Plakáty oznamující výstavu byly vylepeny po celém městě. Jednoho večera byl se svou manželkou na večeri u svých přátel, kteří velmi ctili otce Pia. Ti dlouho vyprávěli o podivuhodném mnichovi z garganského kraje a také mu ukázali velkou monografii o otci Piovi. Messina v knize listoval a byl hluboce zasažen jeho pronikavým pohledem na jedné z fotografií.

Po večeri se s manželkou opět vrátil do hotelu, kde byli ubytováni. V noci nemohl dlouho usnout; stále musel myslet na pohled otce Pia, který tak hluboce zasáhl jeho srdce. V pět hodin ráno ho náhle ze spánku vytrhl telefon: Kdo to může volat? A co může být tak důležitého, aby to někomu dávalo právo vyrušovat ho z nočního spánku? Messina šel k telefonu rozmrzen, poněvadž ho vzbudili tak časně a ještě k tomu po téměř bezesné noci. Jeho rozladění ještě vzrostlo, když uslyšel hlas svého přítele z mládí Saltamerendy, který mu oznamoval, že před plakátem jeho výstavy na Piazza De Ferrari ucítil vůni otce Pia. Řekl, že to znamená, aby se co nejdříve odebral k otci Piovi, který ho tímto způsobem k sobě volá.

Saltamerenda trval na tom, že ho Messina musí poslechnout a musí ihned jet za otcem Piem. Messina ho chtěl tvrdě odmítnout, ovládl se však, a aby se přítele zbavil, slíbil, že o tom bude uva-

žovat. Teď však musí do Milána, kde má velmi mnoho neodkladné práce.

Skutečně se vrátil do Milána, myšlenka na otce Pia mu však nedala pokoje. Konečně si řekl: „Musím tam zajet, abych ho poznal!“ Po čase se opět setkal se Saltamerendou, dohodli se na společné cestě do San Giovanni Rotondo a jednoho dne tam oba odjeli. Ke klášteru dorazili v pozdní hodině, kdy otec Pio již návštěvy nepřijímal. Saltamerenda se však s mnichy již znal. Byl vytrvalý a neodbytný, takže ho nakonec vpustili dovnitř, aby se svým přítelem navštívil otce Pia. Ten je přijal mrzutě a obrátil se na Messinu se slovy: „A ty tu chceš co?“ Messina odpověděl, že jistou dobu ho touží poznat a že je nyní šťasten, že se jeho přání vyplnilo. Chce se odevzdat do jeho rukou. Otec Pio krátce odvětil: „Jsi opravdu v dobrých rukou!“ Potom oběma řekl, aby šli do kostela a připravili se na svatou zpověď; přijde tam později a vyzpovídá je. Messina mu chtěl ještě říci, že se necítí být ani duševně ani fyzicky na zpověď připraven. Nedostal se však k tomu, protože otec Pio již zavřel dveře. Když přišel za nimi dolů do kostela, Messina mu hned oznamoval, že na zpověď není připraven. Otec Pio však jen suše poznamenal: „Nebudeš mi nic říkat, budeš jen odpovídat.“ A začal mu vypočítávat všechny hříchy od jeho dětství až po tuto chvíli, a to se všemi podrobnostmi. Tváří v tvář tomuto duchovnímu reflektoru, který bez milosti prosvítí jeho duši, Messina zpokorněl a vzdal se působení milosti. Den nato byl přítomen mši svaté otce Pia a přijal Tělo Páně. Od toho okamžiku dokonale změnil svůj život a stal se jeho nejvěrnějším duchovním synem. Odvážil se napsat: „Narodil jsem se 11. dubna 1949.“ Byl to den, kdy přišel k otci Piovi. Často pak světce navštěvoval, a to až do jeho smrti. Pro něj vytvořil monumentální křížovou cestu, kterou můžeme obdivovat, vystupujeme-li na kopec ke kostelu Santa Maria delle Grazie v San Giovanni Rotondo.

*Z knihy Otec Pio přítel Boží - dobrodinec lidí
od Pasquala Catanea*

Milé děti, mnozí z vás jistě měli pěkné prázdniny. Ale jsou mezi námi i takové děti, které něco trá pilo, třeba byly nemocné, nebo jim někdo ublížil, nebo jim bylo smutno. Modleme se za ně; takové modlitbě dává Pán Bůh velkou moc. A snažme se jim pomáhat a potěšit je, jak nejlépe dovedeme. Znáte slova Pána Ježíše:

„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejmenších bratrů, pro mne jste udělali.“

A teď je zase škola a učení. Je to jako trénink pro sportovce, aby mohl vítězit. Jako mnoho a mnoho hodin cvičení hudebníka nebo jiného umělce, aby dovedl něco krásného. Jako výstup na hory, který je sice namáhavý, ale krása hor a rozhled z vrcholu za to stojí.

Cesta životem je mnohem důležitější než vítězství ve sportu, než výkon umělce, než výstup na hory. I začínající školní rok je přípravou a tréninkem k tomu, abyste měli nějaké povolání, něčím byli, něco pěkného dovedli. A hlavně, abyste byli Božími dětmi a jednou vítězně došli k nejkrásnějšímu cíli do věčné radosti. Apoštol svatý Pavel v Písmu svatém často píše o sportu. O tréninku závodníků říká: „Oni to dělají, aby získali věnec pomíjející, ale my věnec nepomíjející.“

Pán Ježíš nám říká: „Beze mne nemůžete dělat nic.“ Vzpomeňme na Něho, když s něčím začínáme, i častěji. Můžeme Mu říci: „Pro tebe.“ Zkuše-

nost tolikrát ukazuje pravdivost přísloví: „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání.“

V Miláně, nejvyšším městě severní Itálie, je krásný veliký kostel, vystavěný z bílého mramoru. V paprscích slunce září jako z cukru.

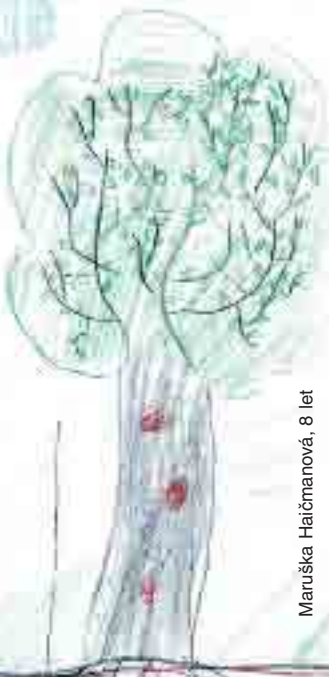
Má mnoho ozdobných věžiček. Vypráví se, že kameník, který tesal z mramoru růžici na vrcholu nejvyšší věžičky, pracoval velmi pečlivě, tesal, brousil a leštil, aby růžice byla co nejkrásnější. Někdo mu řekl: „Proč se s tím tak namáháte, vždyť to stejně sešdola nebude vidět?“ On odpověděl: „Ale sešdora to bude vidět.“ Pán Bůh vidí všude, i sešdora. A s ním Panna Maria a všichni andělé a svatí. I na vás se dívají, mají vás rádi a chtějí vám stále pomáhat.

Přeji vám, aby z vás vždycky měli radost. Tak budete mít pravou radost v srdci i vy.

Srdečně vás zdraví

váš P. Bohumil Kolář

„Pro Tebe“

Andělé strážní

Existence duchových, netělesných bytostí, které Písmo svaté obvykle nazývá anděly, je pravda víry. Svědectví Písma je tak jasné, jako jednomysl- nost tradice.

Sv. Augustin o nich říká: „Anděl je název úkolu, ne přiroze- nosti. Ptáš-li se, jak se nazývá tato přirozenost, je to duch; ptáš- li se, jaký má úkol, je to anděl. Podle toho, co je, je duch, podle toho, co koná, je anděl. Andělé jsou celým svým bytím Boží *služebníci* a poslové. Protože „andělé v nebi stále hledí na tvář svého Otce“, jsou „dbalí roz- kazů, poslušní na jeho slovo.“

Jako bytosti čistě *duchové* mají rozum a vůli: jsou to bytosti osobní a nesmrtelné. Všechny viditelné tvory převyšují dokonalostí, jak o tom svědčí lesk jejich slávy.

Kristus je středem andělského světa. Jsou to „jeho andělé“: „Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé.“ Jsou jeho, protože jsou stvořeni *skrze něho a pro něho*: „V něm bylo stvořeno všechno na nebi

i na zemi, (svět) viditelný i neviditelný: ať jsou to (andělé) při trůnu, ať jsou to pan- stva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všechno je stvořeno skrze něho i pro něho.“ Jsou jeho ještě více, protože z nich udělal posly svého plánu spásy: „Což nejsou všichni (andělé) jen duchové, po- slaní k tomu, aby sloužili těm, kdo mají jako dědictví dostat spásu?“

Od počátku stvoření a po celou dobu dějin spásy, zdáli či zblízka hlásají andělé tuto spásu a slouží při uskutečňování Božího záměru: uzavírají pozemský ráj, chrání Lota, zachraňují Hagar a její dítě, zachy- tí Abrahámovu ruku, skrze jejich službu je sdělován zákon, vedou Boží lid, ohlašují narození a povolá- ní a pomáhají prorokům, abychom uvedli alespoň některé příklady. A konečně anděl Gabriel oznamuje narození Předchůdce Páně i samotného Ježíše.

Celý život vtěleného Slova od vtělení po nanebevstoupení je obklopen klaněním a službou andělů. Když Bůh uvádí svého prvorozeného do světa, říká: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé.“ Jejich chva- lozpěv při Kristově narození nepřestal znít ve chvalozpěvu Církve: „Sláva na výsostech Bohu.“ Andělé ochraňují Ježíšovo dětství, obsluhují Ježíše na poušti, dodávají mu síly ve smrtelné úzkosti, i když by ho mohli zachránit z rukou nepřátel jako kdysi Izrael. Andělé také „evangelizují“ tím, že oznamují radostnou zvěst o vtělení a Kristově vzkříšení. Při Kristově návratu, který ohlašují, mu budou sloužit při jeho soudu.

Stejně se těší z tajemné a mocné pomoci andělů celý život Církve. Církev se spojuje v liturgii s andě- ly, aby se klaněla třikrát svatému Bohu; vyzývá jejich pomoc a slaví zvlášť památku některých andělů (sv. Michaela, sv. Gabriela, sv. Rafaela, andělů strážných).

Katechismus katolické církve

Na svátek Andělů strážných

Je 2. října - svátek Andělů strážných. V mém rodném městě Sušici na Šumavě je nad řekou Otavou, která jím protéká, zalesněný vrch Stráž a na něm krásná kaple, posvěcená andělům stráž- ným, lidově zvaná „Andělíček“. 3. srpna tomu bylo 350 let, co byla vysvěcena. Je skutečně ozdo-

bou našeho města. Váže mne k ní vzpomínka, o kterou bych se ráda s každým podělila.

Bude tomu teď v říjnu už 14 let, co jsem odchá- zela do důchodu. Moc jsem se těšila. Jsem „přiro- domil“ a léta strávená v kanceláři mezi čtyřmi zdmi mně připadala jako pobyt ve vězení. Jen nej- mladšího ze svých pěti vnoučat - Pavlíka - jsem

zachytila v posledním předškolním roce, a tak jsme spolu chodili na procházky. Manžel ještě pracoval na zkrácený úvazek - měl částečný invalidní důchod a chodil domů po jedné hodině. Jednou jsme si vyšli s Pavlíkem, alespoň na chvíli, také dopoledne. Oběd jsem měla z větší části připravený, a tak jsme vyrazili. Přes náměstí, brankou - a teď kam? Hodinky jsem přestala nosit, jukla jsem tudíž při přechodu lávky přes Otavu zpět na věžní hodiny na radnici, bylo právě čtvrt na dvanáct. „To stačíme“, řekla jsem a už jsme „upalovali“ na „Andělíček“. Lesem ovšem - to je moje láska. A tehdy mně ještě nohy sloužily. Nahoře jsem pak Pavlíka vyzdvihla k okénku ve dveřích, aby viděl dovnitř, pomodlili jsme se spolu „Andělíčku můj strážníčku“, já pak ještě sama v duchu „Andělé Boží strážcové naši“ (připadalo mně vždycky trochu sobecké prosit jen za sebe, a tak již léta před tím jsem si upravila všechny modlitby do množného čísla) a už jsme zase upalovali k domovu. Když jsme přecházeli lávku, náhodou jsem opět pohlédla na radniční hodiny a ono bylo přesně čtvrt na jednu. „Tak jsme to stihli úplně přesně za hodinu,“ usmáli jsme se.

Rychle jsem dodělala oběd, po chvíli manžel přišel z práce a obědvali jsme. Manžel při tom vy-

právěl, co se mu přihodilo. U dílny, v níž pracoval, byl v trávě jakýsi poklop. Někdo s ním zřejmě asi dělal a špatně jej zasadil. Manžel nic netuše na něj stoupl, poklop se s ním zvrátil a on se tou jednou nohou propadl do vzniklé díry. Poblíž stojící spolupracovníci mu zděšeně přiskočili na pomoc, ale nebylo jí třeba. „Považ, vždyť já jsem měl mít při nejmenším zlomenou nohu, a mně se nestalo vůbec nic, ani jsem se neuhodil, ani neškrábl,“ říkal manžel. Moc jsem se polekala a děkovala Bohu za to, že to dopadlo, jak to dopadlo, že se nestalo to, co se normálně mohlo stát - měla jsem toho plnou hlavu.

A den plynul. Teprve k večeru mne náhle cosi napadlo a já se manžela zeptala, kolik že asi bylo hodin, když se mu to stalo. „No, mládenci se zrovna chystali jít na oběd, tak tedy ve třičtvrtě na dvanáct,“ odpověděl.

Zatajil se ve mně dech. Prvně jsme lávku přecházeli ve čtvrt na dvanáct, vraceli jsme se po ní ve čtvrt na jednu. U „Andělíčka“ jsme se tedy s Pavlíkem modlili ve třičtvrtě na dvanáct, ve chvíli, kdy můj manžel stoupal na špatně zasazený poklop.

Taková je síla modlitby a ochrana andělů.

Věra Lerchová

Ještě jednou o andělu strážném

Tatínek měl pěkné zaměstnání. Líbilo se mu. Hodně se při něm nacestoval. Mnoho lidí poznal. Nejčastěji cestoval na kole. Cestoval snad v každou dobu denní i noční. Jednou se vracel z cesty domů opět v noci. Měsíček krásně svítil. Cesta vedla lesem. Těšil se: ještě vyjedu na kopeček, pak již jen dva kilometry z kopce a budu doma. Jako schválně - ucítil, že přední kolo seká. Slezl, zkusil - skutečně, kolo bylo prázdné. Snad to nebude tak zlé. Snad jej stačí jen „napumpovat“. Vyhlédl si místo, pěkně osvětlené měsícem, slezl s kolem do příkopu, aby se opřelo, našrouboval „pumpu“ a pumpoval. Po chvíli zpozoroval, že se k němu přibližuje nějaký člověk. Nevšiml si ho. Najednou dostal rozkaz: „Pozdrav!“ Rozkaz byl tak řízný, že ani neuvažoval, kdo to řekl a pozdravil: „Dobry večer.“

Je krásná měsíční noc. Jako stvořená pro myslivce jít na čekanou. Hajný měl dávno vyhlédnutého divočáka. Dnes se na něj vypraví. Ví o místě, kam divočák chodí. Hajný vzal kulovnici a šel.

Prošel temným nočním lesem. Už viděl mýtinu u cesty osvětlenou měsícem. Tam nejspíš divočák přijde. Přichází blízka a vidí: u samé cesty se něco nadzvedává ze země, pak zase se ohýbá k zemi - stále se pohybuje. „To je on! Divočák! Asi sbírá bukvice.“ - říká si hajný. Hajný zvedne pušku, opatrně míří. Nemůže se minout. Místo je blízko a krásně osvětleno. Počká, až divočák zvedne hlavu a... v tom slyší: „Dobry večer!“

Puška mu klesla. Chvěje se na celém těle. „Člověče, teď jste byl mrtvý, kdybyste nebyl pozdravil!“

z jedné rodinné kroniky

MILES JESU

Markéta Matoušková, 27 let

Toužila jsem po hlubším štěstí a nepomijivé radosti, než jakou mi nabízel svět. Skrze knihu „Ježíš Tě volá“ jsem poznala blíže misionáře z Miles Jesu. Viděla jsem jejich radost a nadšení, což mě fascinovalo. Tato misie nabízí spoustu zajímavých možností, jak sloužit potřebným lidem, spolupracovat s mládeží a jiné rozličné apoštoláty. Tak jak je v té které zemi nejvíce potřeba. Zaujalo mě, že členové Miles Jesu každodenně adorují před Nejsvětější Svátostí, a že chovají zvláštní úctu k Panně Marii. Poznala jsem, že toto je místo, kam mne Ježíš volá. Jemu děkuji za tak krásné povolání.

KDO JSME?

Jsme církevní rodinou zasvěceného života. Tvoříme rodinu víry, schválenou Církví, zahrnující mnoho povolání. Patří k nám laičtí apoštolové žijící v celibátu a kněží. Členové jsou i svobodní lidé i manželé, kteří žijí ve svých rodinách. Ti, kteří žijí v komunitě, mohou složit tři sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a později i čtvrtý slib zvláštní poslušnosti Svatému otci. Miles Jesu znamená v překladu Voják Ježíšův.

Miles Jesu bylo založeno roku 1964 v městě Phoenix v Arizoně, ve Spojených státech. Zakladatelem je kněz Alfonsus Maria Duran. Nyní pracujeme v různých zemích světa. Působíme v USA, Mexiku, Portoriku, Anglii, Španělsku, Itálii, Nigérii, Indii, Polsku, Ukrajině, České republice, Rakousku. Hlavní centrum je v Římě.

Daniel Osborn, 36 let

Vstoupil jsem do Miles Jesu, protože jsem viděl, že členové berou vážně

úkol být svatý. Byl jsem ohromen tím, jak stojí oběma nohama na zemi, jsou radostní a přitažliví svou úctou k Ježíši v Eucharistii, úctou k Panně Marii a věrností Papeži.

CHARISMA A MISIE

Naším společným cílem je stát se svatými tím, že si zamilujeme Boha nade vše. Všechna pravá láska nalézá svůj výraz ve službě milovanému.

Laický apoštolát je zaměřen na sekularizovaný svět, platí zde příkaz být „solí země.“ Výsledkem toho je, že nejsme vázáni jen jedním druhem apoštolátu. Jsme připraveni rozvinout náš apoštolát všude tam, kam nás vede Církev.

Pracujeme především ve svých profesích, kde máme za úkol proměnu sebe a svého okolí podle evangelia, někdy to znamená, že přijímáme pro tento účel vedoucí funkce nebo jinou zodpovědnost za vedení druhých. V ostatním apoštolátu se přizpůsobujeme potřebám toho kterého místa, kde se právě nacházíme.

Například v České republice se věnujeme pomoci při rozpoznávání povolání, na Ukrajině pracujeme pro jednotu východní a západní církve, v Indii dbáme o čistotu, ekologii, o dodržování hygieny, zdravých návyků, pomáháme chudým. V Portoriku vedeme mládež k mravní čistotě „eko-

Otec Generál a zakladatel Miles Jesu Alfons M. Duran se Svatým otcem ve Vatikánu

logii duše.“ V Polsku evangelizujeme skrze sdělovací prostředky, masová média.

Toto vše je dobré, ale samo o sobě to poskytují pouze vnější pohled na Miles Jesu. Abychom mohli porozumět podstatě Miles Jesu, je třeba se dívat zvnitřku. Máme velkou úctu k Ježíši v Nejsvětější Svátosti Oltářní. Každý den máme adoraci. Odevzdáváme se cele Ježíši skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Plným názvem jsme „Bojující synové a dcery Neposkvrněného Srdce naší Panny Marie ve Zjevení Páně.“ To znamená, že bereme vážně myšlenku sv. Antonína Maria Clareta: „Syn Neposkvrněného Srdce Mariina je ten, kdo hoří láskou k Bohu, kdo šíří tento oheň, kudy chodí, kdo vášnivě touží a všemi možnými prostředky usiluje, aby celý svět vzňal ohněm božské lásky. Ničeho se nezalekne, prožívá strádání s radostí, vykonává všechny práce, vítá všechny oběti i křivá obvinění a raduje se ve všech mukách. Myslí jen na to, jak následovat a napodobovat Ježíše při veškeré práci a utrpení a na to, jak stále hledat jen větší slávu Boží a spásu duší“ /citace z konstituce/.

CO DĚLÁME TADY V BRNĚ?

- pracujeme ve zdravotnictví /v komunitě máme lékaře/
- v oblasti umění /malba ikon/
- v oblasti informatiky /práce s počítačem/
- publicistika /časopis, brožury pro mládež, letáky, v nichž se zaměřujeme na podporu věrnosti Svatému Otci/
- práce s mládeží /pravidelně organizujeme duchovní obnovy zaměřené na pomoc při rozpoznání duchovního povolání/
- setkání pro vdané/ženaté i svobodné členy Miles Jesu - tzv. Vinculum
- věnujeme se aktivitám na Ochranu nenarozeného života /přednášky na školách, nástěnky na veřejnosti s tématy „Pro život,“ účastníme se různých setkání nebo kongresů, věnovaných problematice rodin/
- pomoc chudým /jídlo, ošacení/.

Maria Van Scott, 36 let

Když jsem byla v gymnáziu, začala jsem přemýšlet, jaký plán má Pán Bůh pro můj život.

Každý má povolání ke svatosti a viděla jsem, že je dobré jít takovou cestou - ne sama, ale zároveň s jinými. Poznala jsem Miles Jesu a v tom jsem poznala Boží plán pro mne. Vstoupila jsem po maturitě a od té chvíle jsem pracovala v různých apoštolátech ve čtyřech zemích. Každý den děkuji Bohu za takové zajímavé, pěkné povolání.

PŘÍJĚ DO DOMU KŘESŤANSKÉ FORMACE

Dům křesťanské formace nabízí mladým lidem, kteří hledají povolání v Miles Jesu, možnost strávit nějaký čas ve službě Církvi a obdržet hodnotnou formaci v životě z víry a rozpoznávat Pánovo volání. To je také místo, kde všichni naši kandidáti kněžství prožívají svou iniciální formaci. Hlavní důraz je kladen na duchovní život. Každá osoba musí být pevně zakotvena v životě modlitby a ctností. To si žádá čas, a tak přizpůsobujeme formaci podle potřeb každého jednotlivce. Některý kandidát potřebuje více času než jiný. Necháváme se vést velikými učiteli Církve a duchovního života jako jsou například sv. Ignác z Loyoly, sv. Terezie z Avily, sv. Jan od Kříže, sv. Ludvík Maria Grignon z Montfortu. Naši výzvou je „Buď svatý“ i v dnešním světě. Potřebujeme proto sebe navzájem, abychom rostli v duchovním životě, a abychom byli věrni svému povolání. „Jako železo se ostří železem, tak se brousí jeden s druhým navzájem.“

Mark Whelan, 36 let

Vstoupil jsem do Miles Jesu, protože mohu žít se třemi sliby v komunitě a sloužit Církvi v mé profesi.

si. *Miles Jesu* - to znamená více, než jenom jeden nebo dva apoštoláty Církve pro svět. Možnosti evangelizovat a sloužit jsou stejně rozmanité jako talenty a profese, které mají jednotliví členové.

MARIA TĚ VOLÁ

Následující řádky, inspirované slovy sv. Maximilána Kolbeho, jasně vyjadřují ducha *Miles Jesu*. „Dveře Mariina domu jsou vždy otevřeny. Vejděte těmito dveřmi všichni mladí mužové a dívky, kteří toužíte sloužit Marii bez počítání nákladů. V práci bez konce, v zapominání na sebe, v pokání, to je ta cesta k pokoji, kterou svět nemůže dát.“

Máš-li jakékoli dovednosti, profesi nebo talenty, v jejím domě je pro ně místa dost. Jestliže můžeš usilovat o chudobu, heroickou čistotu v duchu pokory, možná tvé místo je v *Miles Jesu*. Na oplátku? - Rajská radost z patření na věčného Boha patří Tobě.

MUDr. Pavel Žvak, 29 let

Především děkuji Boží prozřetelnosti, že jsem se seznámil s Miles Jesu v době, kdy jsem byl na životní křižovatce a rozhodoval jsem se, jak budu následovat Pánovo volání. Když jsem blíže poznal ko-

munitu, bylo mi zřejmé, že způsob, jakým se *Miles Jesu* modlí, rozjímají, jak si navzájem pomáhají ke svatosti všedního dne a jaký mají postoj k Církvi, je velmi blízký Mariinu „*Ecce ancilla Domini*“ - „*Hle, jsem služebnice Páně...*“ Bez jejich mariánského svědectví o plnění Boží vůle bych se asi nikdy neodvážil žít v duchu třech slibů: chudoby, čistoty a poslušnosti. Nyní kráčím touto cestou již tři roky a nelituji. Bohu díky a Marii.

EXERCICIE NA ROZPOZNÁNÍ POVOLÁNÍ

Jsi zván k účasti na exerciciích *Miles Jesu* pro rozpoznávání povolání. Máme zvlášť exercicie pro mladé muže a zvlášť pro dívky. Jsou určeny pro ty, kteří uvažují o duchovním povolání. Jestliže přemýšlíš o životě v komunitě nebo o kněžství, přijď a uvidíš. Chceme ti pomoci v tvé touze následovat povolání. Zajišťi si účast telefonicky, písemně nebo e-mailem na následující adresy:

Mužská komunita Miles Jesu:

Pavel Žvak, Kamenná 59,
639 00 Brno, tel.: 05/ 43 21 52 65,
e-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

Ženská komunita Miles Jesu:

Markéta Matoušková, Viniční 69,
615 00 Brno, tel: 05/ 57 17 28,
e-mail: mjbrnoladies@brn.czn.cz

*text a foto: Markéta, Marie,
Pavel a Marek z Miles Jesu*

„Co by se stalo se světem,

kdyby v něm nebyli řeholníci?“ Přes všechna zlehčování jeho úlohy velký význam zasvěceného života spočívá v tom, že je *hojností obětavé lásky*, což je zvláště důležité uprostřed lidí, kterým hrozí, že budou pohlceni záplavou pomíjejících věcí. „Kdybychom odstranili toto zřetelně viditelné znamení, vzniklo by nebezpečí, že láska, kterou je sama Církev oživována a obcerstvována, zeslábne, stejně jako onen podivuhodný kontrast spásitelné zvěsti evangelia, že ‘sůl’ víry zmizí ze světa, který v současné době podléhá sekularizaci.“ Život Církve i celá společnost potřebují lidi, kteří jsou schopni cele se odevzdat Bohu a z lásky k Bohu i ostatním lidem.

Církev se žádným způsobem nikterak nemůže vzdát zasvěceného života, protože ten je velmi výmluvným projevem jejího “snoubeneckého” charakteru.

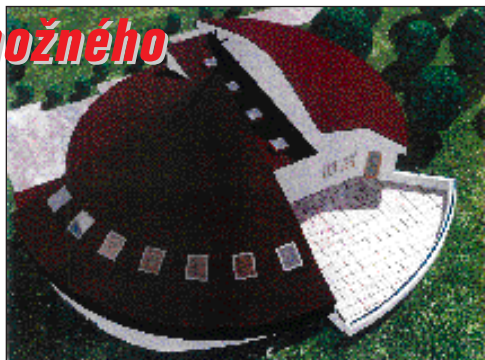
*z apoštolské adhortace Jana Pavla II.
Vita consecrata č.105*

U Boha není nic nemožného

„Hrabyň, vysoká Hrabyň.“, tak začíná svou báseň Petr Bezruč o známém poutním místě ve Slezsku. Od roku 1973 je zde vybudováno rehabilitační centrum, kde žije celkem 600 zdravotně postižených. Je to vlastně 2 km za obcí, v tzv. zeleném údolí.. Pěkně nás schovali, ostatně, jak to bylo před rokem 1989 zvykem, izolovat vše, co narušovalo obraz dokonalé společnosti. Podle myšlenky : „Co není vidět, neexistuje.“ Tak tomu bylo i v oblasti víry a náboženství. Mnohým z nás bylo ztížené nebo úplně znemožněno dostat se do kostela a být tak na mši svaté. A v areálu rehabilitačního centra neexistuje dodnes místo pro soustředění a modlitbu. Mít zde kapli, mít možnost adorace před svatostánkem, to byla touha mnohých.

Rád bych vzpomněl Marii Peckovou, ta byla první, která se modlila a obětovala svou nemoc i svůj život, aby byl zde Kristus mezi námi v Eucharistii - pod jednou střešou. Marušku v tom následovali bratři Dan a Hynek Gazdovi. Maruška přišla do Hrabyň z Velehradu v roce 1978. Dnes už jsou všichni na věčnosti a jak pevně věřím díky i jejich přimluvě se společná touha začíná naplňovat. Pro Boha není nic nemožného.

Díky politickým změnám v roce 1989 byly zde postupně zavedeny římskokatolické bohoslužby, biblické a katechetické přednášky. Všechno se to děje v provizorních podmínkách. Proto brzy vznikl záměr vybudovat zde duchovní centrum - kapli. Následně bylo založeno kolegium pro založení duchovního centra pro zdravotně postižené - z pověření arcibiskupa Františka Vaňáka. Později celý záměr

výstavby na přání otce arcibiskupa Graubnera převzala Charita Ostrava pod názvem „Centrum sv. Kláry pro duchovní, kulturní a sociální potřeby osob se zdravotními postiženími v Hrabyňi.“

Náplň a poslání duchovního centra sv. Kláry: vytvoření prostoru a podmínek pro plný náboženský a svátostný život v důstojných podmínkách, možnost náboženského vzdělávání, osobního rozhovoru s knězem i jinými odborníky. Dále je tu prostor pro pečovatelskou, ošetrovatelskou službu a sociální poradenství.

Sestro, bratře - chcete-li se zapojit do velkého díla, můžete tak učinit dle Vašich možností modlitbou, konkrétní pomocí a nabídkou přátelství některému ze zdravotně postižených, propagací díla či finančním darem na konto Charity Ostrava - Duchovní centrum Hrabyň u KB Ostrava, č.ú. 196351820227/0100, konst. symbol (pro platbu složenkou) 379, VAKUS 749 20 Vítkov, variabilní symbol 911 90, konstantní symbol pro bankovní převod 0558.

Děkují za porozumění a pomoc

Jindřich Hňup, OFS, 747 67 Hrabyň 201/3

Bože buď milostiv a žehnej nám

V loňské Immaculatě č.39 (5/98) v článku „Kdo prosí, dostává“ jsme vás prosili o finanční pomoc pro stavbu kostela v Tavíkovcích. Byli jsme mile překvapeni vaší obětavou štedrostí. Díky vaší pomoci jsme mohli mnoho vybudovat.

Za tímto dílem jsou dary farnosti, vaše příspěvky, dar z ciziny a Jaderné elektrárny Dukovany. Za ně patří všem dárcům naše veliké: Pán Bůh zaplat! Především však díky patří naší nebeské mamince

Panně Marii. Její pomoc je velice hmatatelná. Zdálo se nám, jakoby nám Panna Maria vnukla myšlenku: Napište o svých problémech do Immaculaty. Její čtenáři mne mají rádi. Jsou to moji rytíři, oni vám pomohou. A opravdu jsme se nezklamali.

Na všechny dárce pamatujeme modlitbou a každý měsíc je za ně sloužena mše svatá. Maria, ujmí se nás a doveď naši stavbu do zdárného konce.

Věřící z Tavíkovcí

Dopisy čtenářů

Redakce časopisu
IMMACULATA
Miroslava Š
60200 Barro

Milí přátelé,

v srpnu 1988, po mnohaletém hledání a tápání a po roční - téměř tajné přípravě, jsem přijal svatý křest a zároveň i první svaté přijímání. Tentýž den jsme se s mojí manželkou po desetiletém manželství vzali i před Bohem (nebo spíš darovali se jeden druhému) a po svém biřmování jsem měl pocit, že „je to všechno“, že mě v Církvi již nic velikého nepotká.

Využil jsem možnosti ke studiu na Teologické fakultě v Českých Budějovicích, kde byl otevřen první ročník teologického studia pro laiky. Nedostatek času mě sice po dvou letech nedovolil pokračovat, ale přesto jsem byl vděčný za vše, co mi ty dva roky daly. Do té doby byla moje víra více racionální, na vše jsem hledal důkazy. Ovládlý mne časté pochybnosti o všem, čemu jsem věřil, nebo chtěl věřit. Více jsem studoval, než se modlil.

Teprve o Velikonocích jsem poznal v Medjugorje sílu a význam modlitby a svatého růžence. Po návratu, hlavně díky mým dětem, jsme se začali doma společně modlit. Zpočátku jen občas, nesměle. Dnes mohu říci, že mi společná modlitba růžence s dětmi a manželkou chybí, když se z nějakých důvodů k ní nedostanu. Stali jsme se členy Fatimského apoštolátu a první soboty jezdíme do Koclířova. Zasvětili jsme se Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše i Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Jsem přesvědčen o tom, že Panna Maria nás vede. Změnila a stále mění náš život. Obohatila naši rodinu o společné prožitky ze svatých poutí a společné modlitby rodinných večeřadel. Z našich rodinných večerů se postupně zcela vytratila televize. Zmizela nervozita, neklid, shon.

Poznali jsme, jako tolik jiných, zázrak Medjugorje. Odehrává se v naší rodině, v našich srdcích. Byli jsme vždy vyrovnaná a harmonická rodina, ale to nebylo nic proti štěstí, které nacházíme s Kristem a Pannou Marií nyní.

MUDr. Rudolf Lázníček

Milý Otče, posíláme Vašim i všem v klášteře a těm čtenářům IMMACULATY mnoho srdečných pozdravů a milých vzpomínek z Calgary. Na obrázku je náš kostel kam chodíme již po dobu 18 let.
Vaši
Jana a Ivan Hříbkovi

Poděkování

Chci se s vámi podělit o zkušenost z přítomnosti Panny Marie v mém životě. Z poutí v Koclířově jsem si přivezla posvěcenou sochu Panny Marie. Tehdy jsem netušila jak významnou roli bude v mém domově mít. Kolikrát kolem ní procházím, tolikrát posílám Panně Marii do nebe pozdravy.

Kdykoli někam cestuji, vroucně před ní prosím o ochranu na cestách a za šťastný návrat domů.

Je mi 69 let a 10. září 1998 jsem se navracela z lékařské kontroly v Hustopečích domů. Cestovala jsem vlakem. Když jsme měli přestupovat z hlavní dráhy na lokálku, nastala pro mě obtížná chvíle. V té době totiž bylo nádraží v rekonstrukci a sestup z vlaku byl velmi ztížen. Výškový rozdíl mezi posledním schodem a zemí byl asi 1m. Většina spouštějících byla mladších a tedy schopnější k překo-

nání oné výše, ale já jsem již tuto odvahu neměla. Byla jsem však ujištěna jejich pomocí. Jenže, jenže. Jako poslední jsem sestoupila na poslední schod, jednou rukou jsem se držela madla, ve druhé jsem držela tašku s léky. V té chvíli se začaly dveře vlaku automaticky zavírat. Dále jsem na několik okamžiků ztratila vědomí a z toho všeho jsem se probírala sedíc na hrubém kamení. Zahlédla jsem již vlak vzdalující se nádraží. Více nechci domýšlet, co by se stalo, kdybych tímto způsobem neopustila vlak. Doma jsem si musela několikrát nahlas opakovat že žiji, že jsem tu hrůzu bez jakéhokoli zranění přežila. Pevně věřím, že při mně stála Panna Maria, má nebeská Ochránkyně, která zabránila velkému neštěstí v poslední vteřině. Při každé modlitbě svatého růžence děkuji za záchranu a prosím o další ochranu.

Od té doby jsem měla stále nutkání veřejně Panně Marii poděkovat. Pravidelně se účastním prvních mariánských sobot ve farním kostele a Fatimských dnů v Žarošicích.

Vždyt jsem Ti tolik dlužná.

Tisíceré díky, Panno Maria!

Božena K. z Kobylí

Chtěla bych poděkovat touto cestou naší Nebeské Mamince a sv. Antoníčkoví za vyslyšení mých a babiččiných proseb a modliteb, aby se obměkčil můj zeť a svolil k oddání před Bohem. Šest let byli oddáni jen úředně a teď nám přišel dopis, že naše prosby byly vyslyšeny a jejich sňatku bylo před Bohem požehnáno na svátek sv. Antonína.

Jsmo šťastné.

Mája ze Sušice

Děkuji Bohu a Panně Marii za uzdravení manželky po těžkém porodu a za zdravý narození dcery.

Petr, 27 let

Milí čtenáři Immaculaty,

ráda bych Vás poprosila o Vaši modlitbu za mé miminko, které se má v lednu narodit, prosím za jeho zdraví a také i za mé. Bohužel jsem se při mém prvním porodu v nemocnici nakazila infekcí a až do teď mne nechali bez terapie a informací, ale já věřím, že díky Vaším modlitbám budeme zdraví.

Chci také poděkovat Panně Marii, naší Matce, za Její ochranu, kterou nám poskytuje a prosím i tímto za mého manžela, za jeho obrácení, za jeho víru, kež se otevrou jeho oči a jeho srdce a uzná

Tebe, Panno Maria, za naší Matku a uzná tvou čistotu a neposkvrněnost. Přimlouvěj se za nás u svého Syna Ježíše Krista.

Doufám ve Vaši lásku.

vďěčná čtenářka Marie

Děkuji Ti, Panno Maria za vyslyšení mých proseb o uzdravení mé dcery Jany. Prosím Tě Matičko, dej jí ještě do duše klid a na tvář úsměv. Tež prosím za mé 4 děti, aby všechny přijaly pravou víru v pravého, láskyplného našeho Pána Boha.

Děkuji Ti Matičko, Panno Maria

vďěčná Marie z Moravy

Děkuji Panně Marii a jejímu Synovi za vyslyšení prosby, aby se náš syn připravil na 1. sv. přijímání a za uzdravení těžce nemocné neteře.

Panno Maria, děkuji a prosím o Tvoji mateřskou ochranu pro celou naši rodinu.

Zdeňka

Moje nejmilejší Matičko, již delší dobu Ti dlužím, svá poděkování. Tolik zázraků se nedá ani vypsat, co jsi pro mne vyprosila. Napiši jen některé.

Když jsem se vdala, nemohla jsem mít děti. Lékaři říkali, že já děti mít nebudu. A tak, moje Matičko, jsem se obrátila na Tebe. Už jako dítě jsem se k Tobě utíkala. Své rodiče jsem neměla, a tak moji maminkou jsi Ty. Se vším jsem se Matičko Tobě svěřovala. Vnučka jsi mi, abych udělala devět prvních sobot a dítě dostanu. A také se tak stalo. První dítě - děvče, jsem měla ve 40 letech. Manžel chtěl děvče, a tak jsi Matičko splnila hned dvě přání najednou. Pak, ve 44 letech, jsem ještě měla syna.

Za svoboda jsem prodělala 3x plicní infarkt, 1x srdeční infarkt a také mám angínu pectoris. Děti se narodily zdravé, ale já jsem při Vladce, při porodu, prodělala klinickou smrt, která trvala 4 hodiny. Tři lékaři bojovali o můj život. Já si pamatuji jen to, že už jsem se nechtěla vrátit do pozemského života. Chtěla jsem Matičko už navždy zůstat u Tebe. Ty jsi mi řekla, že musím dokončit úkol, který tam na mě čeká. Bylo to moje dítě.

Díky Matičko za lásku a vyslyšení. Vladka je dětskou lékařkou a má 8 letého Tomáška, takže jsem se dočkala ještě vnučátka. Tu velkou milost jsi mi, Matičko, vyprosila Ty. Při křtu Tomáška ho pan kanovník zasvětil Tobě. Dej, ať se stane knězem, jak říká. Svatým knězem.

Pan primář říkal, že ty děti mám zázrakem.

Chvála a dík Bohu, Panu Ježíši a Neposkvrněné Panně Marii.

Hermína Nádvořníková, 75 let

Je to již přes 30 let co moje dcera byla těžce nemocná. Lékaři nedávali naději, chtěli jen operovat slezinu, mandle atd. Jelikož jsme nesouhlasili, aby to podstoupila v jejich 6 letech, dali nám dítě zcela bez léků domů, jen jsme museli měsíčně jezdit na kontroly. První kontrola byla lepší i když žádné léky nebrala. Druhá kontrola mě polekala, neboť lékař se mě ptal, co jsem jí dávala. Napadlo mě, že se nemoc zhoršila, ale moje dcera byla úplně zdravá. Dodnes lituji, že jsem řekla panu doktorovi, že jsem ji nic nedávala. Měla jsem říci popravdě, že jsem se za ni denně modlila a obětovala svate přijímání. Bála jsem se totiž za totality posměchu.

Panno Maria, odpusť mi moji zbabělost a přijmi poděkování za všechny milosti, jež jsi mně vyprosila. Prosím také o dar víry pro mé blízké, kteří se od Boha odvrátili.

B. Popelková

Chtěla bych tímto dopisem veřejně poděkovat naší nebeské Matičce Marii. Trvalo mi to dlouho, než jsem se k tomu odhodlala. Chci poděkovat za Její ochranu a pomoc od začátku svého života. Nedá se vypsat, kolikrát mě ochránila od zlého i od hříchu.

Asi před pěti lety nám nastaly velké problémy se synem. Byl už ženatý a měl dítě. Nechodil domů, pil a hrál v automatech. Prohrál spoustu peněz, půjčoval si kde mohl a nevracel. Lhal, jako když tiskne, takže jsme se to dozvěděli, až když se kamarádi dožadovali vrácení peněz. Nepomohlo nadávání, pláč ani prosby. Tenkrát jsem „vsadila“ na Pannu Marii. Začala jsem se usilovně modlit k Ježímu Neposkvrněnému Srdci a zúčastnila jsem se poutě do Medjugorje. Prosila jsem Pannu Marii o pomoc a ona pomohla. Zakrátko syn s tímhle životem přestal. Narodila se jim druhá dcera. Loni splatil svoje poslední dluhy a o svou rodinu se pečlivě stará. Nikdy nedokážu Panně Marii dost poděkovat. Teď můžeme v noci klidně spát.

Prosím Pannu Marii, aby nad ním dál držela svoji dlaň, uchránila ho pokušení a vyprosila mu u Ježíše, aby jejich manželství bylo požehnáno i církevně.

Prosím taky za dceřino manželství, které se ocitlo v krizi a za manželovo zdraví.

Chci svědčit ještě v jednom případě o síle přímluvy nebeské Matičky. Když jsme tenkrát odjžděli do Medjugorje, jeden náš příbuzný byl těžce nemocen. Lékaři si s ním nevěděli rady a rodině řekli, že brzy zemře. Jeho maminka nás s pláčem prosila, abychom se v Medjugorji za něho pomodlili k Panně Marii a my jsme její přání vyplnili. Když jsme se vrátili domů, jeho stav se natolik zlepšil, že do týdne mohl jít z nemocnice a pak se úplně uzdravil. Lékaři nechápali, jak se to stalo. My jsme věděli, že za tu milost máme děkovat Panně Marii.

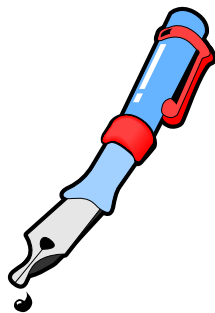
Panno Maria! Prosím Tě, vypros pro mého manžela, děti i vnoučata dar víry a neopouštěj nás, abychom se jednou všichni shledali s Tebou a Ježíšem v nebi.

vděčná čtenářka od Ostravy

Svou vděčnost dále vyjadřují: Josefa Francová, Marie N.

O modlitbu prosí: Alice Kouřilová, Františka Holanová, Růžena Halamová

Jana Němcová: „...moji rodiče jsou nevěřící, jen já a bratr jsme konvertité. Nyní mám již svou vlastní rodinu. Věřícího manžela, malou dcerku Klárku a čekáme druhé dítě. Přítom bych Vás i všechny čtenáře chtěla poprosit o modlitbu za toto dítě. Lékař nám oznámil, že u dítěte je možnost mongoloidy, ale nemusí se tak stát. Já, protože jsme s manželem toto dítě chtěli tak jako tak, jsem odmítla odběr plodové vody, po němž bych o dítě mohla přijít. Tak tedy svěťujeme to maličké a jeho zdraví do rukou Panny Marie.“

 Zprávy *Zprávy* *Zprávy* *Zprávy*

■ V Kyperské republice žije více než 5 tisíc katolíků maronitského ritu (cca 1 % obyvatelstva). Zahraniční pozorovatelé poukazují na jejich velkou soudržnost a příkladný křesťanský život. Všichni praktikují, jednou za rok se vydávají na pouť do památného kostela sv. Jiří na severu ostrova, kde Turci zřídili tzv. Severokyperskou republiku, jež stojí v nepřátelství k jižní Kyperské republice, která je obývána pravoslavnými Řeky. Duchovní správou tohoto poutního chrámu vede 91 letý Antonius Terzi. Maronité jsou známi mimo jiné svou mariánskou zbožností.

Information St. Petri 3/1999

■ Německý biskup pro službu v armádě a zároveň arcibiskup diecéze Fulda Johannes Dyba pronesl přednášku před asi 600 žáky důstojnických škol, v níž varoval před nebezpečím mnohokulturní společnosti, kde křesťanství bude rozředěno jinými duchovními a civilizačními vlivy: „Trocha buddhismu, trocha islámu, trocha esoteriky - a máme z toho multi-kulti. Přitom Církev založila školy a nemocnice, to před křesťanstvím nebylo. Zásada, připadající nám samozřejmě, že je třeba pomáhat chudým a trpícím, nevzešla z hinduismu, buddhismu, islámu nebo pohanství, ale vzešla z křesťanství. Proč tedy naši křesťanskou identitu dáváme všanc? Nepotřebujeme vytvářet nějakou multi-kulti kaši, když máme svou vlastní křesťanskou kulturu,“ řekl arcibiskup Dyba mimo jiné. Dále podrobil kritice moderní způsob života orientovaný jen na úspěch a rozkoš: „Nemoc, stáří a invalidita jsou témata, o nichž se téměř nemluví. Věrnost, poslušnost, obětavost, ukázněnost a čestnost jsou čím dál více vysmívány jako ‘čirý nesmysl’.“

Tag des Herrn 18/1999

Obyvatelé Cangoly v Angole zachránili život italskému misionáři. O. Marian Demeneghi, kapucín, byl zraněn při výbuchu miny. Místní vláda odmítla poskytnout vrtulník. Tehdy se 40 obyvatel vesnice nabídlo, že ponесou misionáře na nosítkách, 70 km cesty po savaně, do města Puri, odkud byl raněný autem převezen do nemocnice.

„Fides“ 26.3.99

■ Loňského roku vyvolal v Rakousku skandál obránce nenarozeného života a bojovník proti pornografii Martin Humar, když na výstavě ve Vídni přestříkal červenou barvou obraz malíře Otty Mühla, kde jsou spodobněti papež, kardinálové a Matka Tereza při skupinovém sexu (viz zpráva Immaculata 6/98).

Humar se předtím marně domáhal u příslušných úřadů i u soudu zákazu tohoto pro katolíky urážlivého díla, nepomohly ani protesty příslušných církevních míst. Proto se rozhodl jednat na vlastní pěst. Mühl ho zažaloval, soud však vynesl rozsudek v jeho prospěch s odůvodněním, že Humar jednal ‘z ušlechtilých pohnutek’ a ‘chtěl překazit zneuctění Matky Terezy’.

Glaube und Kirche 4/1999

■ Pro každého pátého mladého Američana je Svatý otec Jan Pavel II. vzorem. Vyplývá to ze studie Shellova koncernu, který uskutečnil speciální anketu mezi mladými lidmi v USA na téma nejmorálnějších osobností světa. Nejvíce hlasů získal známý generál a vítěz ve válce v Perském zálivu z počátku 90. let Colin Powell (24%), na druhém místě se umístil Svatý otec (19%). Podle výsledků ankety si mladí nejvíce cenili na papeži jeho čestnost a opravdovost. Potěšitelné je, že v této anketě zcela propadl prezident Clinton, jemuž dalo svůj hlas jakožto mravnímu vzoru pouhé jedno procento dotazované mládeže. Svě odmítnutí Clintona odůvodnili mladí lidé jeho nedávnými milostnými aférami.

Fels 6/1999

■ Kdo pravidelně chodí do kostela, žije déle. Statistiku o tom zveřejnil americký časopis „Demography“. Podle ní lidé, kteří v neděli na bohoslužby do kostela nechodí, se dožívají v průměru 75 let, zatímco osoby, které pravidelně v neděli navštěvují katolické a pravoslavné mše nebo protestantská shromáždění, se dožívají v průměru 82 let. Tyto studie podnikly nezávisle na sobě 3 americké univerzity. Příčinu tohoto rozdílu spatřují odborníci ve zdravějším stylu života aktivních křesťanů, v jejich větší opoře v rodině a manželské věrnosti, v jejich podstatně menší závislosti na alkoholu, nikotinu a drogách a také ve schopnosti lépe odolávat životním těžkostem, což jim usnadňuje právě náboženská víra.

Fels 6/1999

■ V Indii žije ještě na 7 tisíc malomocných, což činí 63 % malomocných celého světa. Podle Indů je tato nemoc trestem za hříchy, spáchané v minulých životech (věř v reinkarnaci), a tedy se jim moc nesnaží pomáhat. Většina malomocných a středisek péče o nemocné je v rukou křesťanských misionářů. I když indiští extrémisté usilují o odstranění misionářů, jejich přítomnost obhájí především tato charitativní činnost.

„Fides“ 19.3.99

OBSAH	
Polemika	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Lidský život je posvátný	6
Podstata MI	8
Hrdinové vymřeli?	9
Deklarace vrátí dětem právo na život	10
Generální útok na rodinu	11
Člověk miní, ale...	12
Naše Paní z Guadalupe	13
Bylo mi dáno ukázat mu cestu do nebe	16
Oči člověka se nikdy nenasytí	17
Příběh o mně a o Panně Marii	18
Reklí o Bohu - Max Planck	19
Iustitia et Pax	20
Pomáhat, ne trestat?	21
Otec Pio volá z plakátu	22
Milé děti - „Pro Tebe“	23
Andělé strážní	24
Na svátek Andělů strážných	24
Ještě jednou o andělu strážném	25
Miles Jesu	26
U Boha není nic nemožného	29
Dopisy čtenářů	30
Poděkování	30
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/1999, ročník VIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.
Registrační značka: MK ČR 6202.
Podávání novinových zásilek povoleno
Oblastní správou pošt v Brně č.j.:
P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité
Nakladatelství: Konvent minoritů
v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400
Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6 Kč poštovně). Předplatné na rok 1999: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: ofmconv@iol.cz ;tel.: 05/ 42 21 48 63

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázku typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevrzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

O VOS OMNES...

V duši mé vyvstal
truchlivý obraz
Syna a Matky -
pojď a viz!

Na kříži zmírá
v bolestech Kristus:
Marii v bolu
pojď a viz!

Kristovo srdce
věččené trním,
Marie Matky
protkнутé mečem,
zápalnou obětí
za padlé lidstvo
pojď a viz -
ó viz!

*František Zýbal
Z Musea r. 1913*

*Kaplička nad Trhonicemi
postavena panem Jiřím Poulem
a posvěcena 15. srpna 1992
dp. Pavlem Haluzou
je vyjádřením vděčnosti Bohu
a Jeho Matce a manifestací
upřímné víry venkovského lidu
i v dnešní době.*

*Můj synu,
máš hlavu,
abys myslel,
ruce,
abys pracoval,
srdce,
abys miloval...*

